

Twée streepjes

KOMEDIE

van Hilda Vleugels

2 bedrijven

3 dames – 2 heren

Decor:

Een moderne living met tafel, buffetkast en salon

Rechts: deur naar hal en slaapkamers

Links: deur naar keuken

Personages:

JURGEN (Verelst): typetje van flamboyante homo met vrouwelijke trekjes, praat met scherper gearticuleerde "s".

WALTER (Coens): homo en echtgenoot van Jurgen, ouder dan Jurgen.
Rustiger type.

FANNY (Verelst): zus van Jurgen, volks en goedlachs

MARJOLEIN (Coens): zus van Walter – mondain.

KATRIEN: jonge poetsvrouw

1ste BEDRIJF

1ste Scène

(Intro muziek. Suggestie: [“The lavender song” - gay liberation song \(1920-1933\) is rechtevrij](#)). Op de tafel: tafelkleed, thermos koffie en twee kopjes. Op de salontafel: een krant, een fruitschaal met een o.a. een banaan. Jurgen zit in de zetel met rug naar de inkomdeur. Hij draagt een onderbroek met daarover een korte (sexy), loshangende badjas.. Hij leest een boek. Katrien op.)

JURGEN: *(zonder opkijken)* Ha sjoeke! Al terug?

KATRIEN: Euh... Ik kom poetsen.

JURGEN: *(schrikt)* Oh shit! *(knoopt badjas dicht)* Sorry. Ik dacht dat Walter thuis kwam. Wij hebben vakantie. Heeft Walter dat niet laten weten?

KATRIEN: Nee. Moet ik dan niet poetsen vandaag?

JURGEN: Misschien. Dat moet Walter beslissen. Walter is...

KATRIEN: Uw vriend. Dat weet ik.

JURGEN: Nee, nee. Walter is mijn man.

KATRIEN: *(droogjes)* Oh.

JURGEN: Hij is gaan joggen. Hij kan ieder moment terug zijn. Dus jij bent de toverfee die hier alles doet blinken. Wij zijn héél tevreden over jou, hoor. Hoe was jouw naam ook weer?

KATRIEN: Katrien.

JURGEN: Aangenaam. Ik ben Jurgen. Ga even zitten. Een koffietje?

KATRIEN: Ik werk per uur. Met dienstencheques.

JURGEN: Wij zullen je wel betalen, hoor. Ook al drink je tijdens je werkuren een koffietje. *(schenkt kopje koffie)* Hoe lang poets je hier nu al? Twee jaar?

KATRIEN: Drie jaar.

JURGEN: Al drie jaar! Tja, ik vertrek altijd vroeg naar mijn werk. Vandaar dat ik jou nog niet ontmoet heb. Voor mij ben jij de mysterieuze Mary Poppins die hier neerdaalt en met supercalifragelisticexpihalidocious het hele huis doet flonkeren.

KATRIEN: ... Ik poets met soda en Cif.

JURGEN: Ah ja. Dat gebruikte mijn moeder ook. Woon je nog bij je ouders?

KATRIEN: Nee.

JURGEN: Wacht! Laat me raden... Jij hebt een gezinnetje.

KATRIEN: Ik woon alleen.

JURGEN: Alleen? Zo'n knap meisje als jij?

KATRIEN: Mijn lief is er vorige maand vandoor gegaan.

JURGEN: Zo maar? Met de noorderzon?

KATRIEN: Nee, met de westerzon... denk ik. Hij heeft 's avonds zijn boeltje gepakt en is bij zijn nieuwe vlam gaan wonen.

JURGEN: Oh nee! En hoe lang woonden jullie al samen?

KATRIEN: Zes maanden.

JURGEN: Oh my God! Dat moet hard aangekomen zijn.

KATRIEN: *(schokschoudert)* Dat valt wel mee.

JURGEN: Als dat mij moest overkomen, zou ik kapot zijn. Ik mag er niet aan denken!

KATRIEN: Och. Hij was de gemakkelijkste niet. *(drinkt koffiekop leeg)* Mag ik beginnen kuisen? Want nu ik er alleen voorsta, moet ik alles zelf betalen.

JURGEN: Natuurlijk. Maar wacht nog even met de badkamer. Walter wil meestal nog douchen als hij gejogd heeft. En de dressing moet je ook nog niet doen. Ik moet me nog omkleden.

KATRIEN: Ik zal met de slaapkamer beginnen. *(wil af naar keuken)*

JURGEN: De slaapkamer is boven. Dat is langs daar. *(wijst naar hal)*

KATRIEN: Dat weet ik. Maar het poetsgerief staat daar. *(wijst naar keukendeur)*

JURGEN: Ah ja. Sorry. *(Katrien af naar keuken)* Natuurlijk weet ze dat de slaapkamers boven zijn, kiekeken! Ze werkt hier al drie jaar.

(Walter op)

JURGEN: Dag 'sjoeke'. Goed gejogd?

WALTER: 't Was redelijk rustig. Ik ben maar twee keer moeten stoppen voor iemand die een selfie wou.

JURGEN: Jij bent nu eenmaal een vedette, eh schat. DE Walter Coens! De koning van de Vlaamse schlagers!

WALTER: Ja, ja. 't Is al goed. Waarom ben jij nog niet aangekleed?

JURGEN: *(sexy)* Wel, ik dacht: als straks mijn schatje thuis komt, is hij na de geleverde prestaties misschien 'in the mood' voor een ontspannend verzetje?

WALTER: *(enthousiast)* Waw Snoopy! Dat is een goed idee!

JURGEN: Ja, maar dat zal nu niet gaan.

WALTER: Oh jawel!

JURGEN: Nee! *(gebaart: blijf staan)*

WALTER: Stink ik zo hard?

JURGEN: Dat ook. Maar de poetsvrouw is er.

WALTER: Oh nee. Die ben ik vergeten afbellen.

(Katrien op met poetsgerief voor ramen)

WALTER: Ha Katrien!

KATRIEN: *(opgetogen als verliefde fan)* Goeiemorgen, mijnheer Walter!

WALTER: Ik ben eigenlijk vergeten zeggen dat wij vakantie hebben.

KATRIEN: Mag ik dan niet komen kuisen?

WALTER: Euh...

JURGEN: Natuurlijk mag ze komen kuisen. We kunnen de huismijtjes en microbetjes toch geen drie weken laten rotzooien. En je weet, aan kleine beestjes ben ik hyper allergisch.

WALTER: Ok. Er moet gepoetst worden.

KATRIEN: Dan zal ik er eens aan beginnen. *(af via hal)*

WALTER: Daar gaat onze privacy. En we hebben vakantie!

JURGEN: Ik weet het, maar dat meisje heeft zware problemen. Haar partner heeft haar laten zitten.

WALTER: Nee toch!

JURGEN: Zonder boe of bah naar een groenere wei vertrokken. Nu staat ze er helemaal alleen voor, ocharm. We kunnen nu haar kostwinning toch niet afpakken, eh?

WALTER: Ok, laat haar maar poetsen, wij hebben nog wel andere dingen te doen. En vertel eens. Wat heb jij zoal gedaan terwijl ik aan 't joggen was?

JURGEN: Ik heb gelezen. Man, dat is een boeiend boek! 't Gaat over een homokoppel met een kinderwens.

WALTER: Zoals wij.

JURGEN: Ja., maar in het boek willen ze een via een adoptiebureau een kindje 'adopter'. Man, man! Wat dat koppel al meegemaakt heeft! Ze staan al zeven jaar op de wachtlijst. Zeven jaar! En mijn boek is nog niet uit.

WALTER: Ik zei het toch! Legale adopties zijn een uitputtingsslag. Vooral voor homo's!

JURGEN: Tegen de tijd dat die twee in mijn boek een kindje geadopteerd hebben, zijn ze gepensioneerd, verdorie!

WALTER: Dat is normaal! Adoptiebureaus moeten in de eerste plaats adopties proberen te voorkomen. 't Is daarom dat ik er niet aan wou beginnen.

JURGEN: En toen vond mijn uitgekookte slimmerik DE oplossing! By the way, ik had verfstaaltjes meegebracht. Heb je nu al een kleurtje gekozen?

WALTER: Kies jij maar. Jij bent de kleurenspecialist.

JURGEN: Ja zeg, 't is niet omdat ik visagist ben bij de televisie dat ik voor muren de juiste kleur kan kiezen.

WALTER: Voor mij maakt het niet uit. Als het maar genderneutraal is. Dus zeker geen roze of blauw.

JURGEN: Ik zou voor pastel gaan. Licht oranje, licht paars, licht groen...

WALTER: Je krijgt carte blanche, schat. Ik weet dat jij er iets moois van zal maken.

JURGEN: Jij helpt toch schilderen, eh?

WALTER: Natuurlijk. Zodra we groen licht hebben, beginnen we eraan. En je weet, het staat er aan te komen.

JURGEN: Shoot! Dan moet ik vandaag beslissen. En ik weet nog niet welk kleurtje! Laat staan welk tintje. *(neemt kleurenkaart)*

WALTER: Ga gewoon af op je gevoel.

JURGEN: Ja maar, kleuren zijn belangrijk! Die hebben een grote psychologische invloed. Kijk maar naar het oorspronkelijke geel en rood van McDonalds. Die twee kleuren waren bewust gekozen om onrust teweeg te brengen, zodat je er niet te lang blijft zitten.

WALTER: Dus geen geel en geen rood, en geen roze en geen blauw. Dat maakt de keuze al gemakkelijker. Is het goed als ik me nu ga douchen?

JURGEN: Doe maar. Ik heb tegen de poetsvrouw gezegd dat ze met de badkamer moet wachten tot jij gedoucht hebt.

WALTER: Top. Tot seffens. *(af via hal)*

(Jurgen bestudeert kleurenkaart. Dan: geluid van Jurgens gsm)

JURGEN: *(telefoneert)* Goeiemorgen, zusje. Wat voor nieuws?... Twee streepjes? Waarover heb je het?... Een Clearblue? Nee, dat ken ik niet...

Een zwangerschapstest!... En wat betekenen twee streepjes?... *(extatisch)*
 Ben je zwanger! Echt waar?... *(roept in hal)* Walter! Walter! *(in telefoon)*
 Proficiat, zusje! Oh, ik ben dolblij! En hoe voel je je?...
 Ochtendmisselijkheid? Had je dat toen je van Maarten en Cindy in
 verwachting was ook?... Toen alleen stemmingswisselingen?... Tja, dat je
 nu 's morgen last hebt, daar verschiet ik niet van. Het is Walters zaad, eh.
 Dat is geen ochtendmens.

WALTER: *(op, nog gekleed)* Wat scheelt er?

JURGEN: Jouw zaad heeft gescoord! Mijn zus is zwanger!

WALTER: Oh my God! Is het waar? Is ze aan de lijn? *(pakt Jurgens gsm)* Fanny!
 Ben je zwanger?... Twee streepjes?... Dat is geweldig! Dat is fantastisch!
 Dus Jurgen en ik worden papa en pappie?... *(geëmotioneerd)* Je maakt ons
 dolgelukkig, schoonzusje. Oh Fanny, ik ben zo happy, zo blij, zo... *(geeft
 wenend de gsm aan JURGEN)*

JURGEN: *(telefoneert snotterend)* Ik houd het ook niet droog, Fanny. Wij zijn er
 zo van aangedaan. Kom je straks even langs? Dat moeten we toch vieren,
 eh?... Ok. Tot straks.

(Muzieksuggestie: karaokeversie van ["ik krijg een heel apart gevoel van binnen – Corry Konings"](#). Walter en Jurgen dansen een vreugdedansje met gekke moves, terwijl Walter zingt; Daarna kijken ze elkaar wenend van vreugde aan en vallen in mekaars armen.)

WALTER: Het is eigenlijk nog te vroeg om te juichen. Baby's zijn pas
 levensvatbaar na 24 weken. Maar ik ben nu al blij, Jurgen! Zo blij!

JURGEN: Ik ook, schat. Ik ook.

(Katrien erbarmelijk wenend op met zeemvel)

WALTER: Wat scheelt er, Katrien?

JURGEN: Kom, ga eventjes zitten. *(tot Walter)* 't Zal liefdesverdriet zijn.

KARIEN: *(snikkend)* Ik heb de ramen... van de slaapkamer... al drie keer
 gekuist...

JURGEN: Maar meisje toch. Eén keer is genoeg!

KATRIEN: *(wenend)* Dat weet ik. Maar ik heb nog altijd strepen.... *(gooit zeemvel op tafel)* Dat zeemvel is vettig. *(grient)*

WALTER: *(voelt aan zeemvel)* Inderdaad. Dat is vettig.

JURGEN: Hoe kan dat nu? Ik heb dat vorige week gewassen. *(ruikt aan zeemvel)*
Ruik maar eens. Het ruikt nog naar wasverzachter.

KATRIEN: *(grienend)* Gewassen met wasverzachter. *(snikt)* En 't was zo'n goed zeemvel. *(smartelijke huilbui)*

JURGEN: *(tot Walter)* Heb ik iets verkeerd gezegd?

WALTER: Wasverzachter is niet goed voor een zeemvel, schat. Daar zit olie in.
Hebben we nog een reserve zeemvel?

JURGEN: Dat weet ik niet. *(tot Katrien)* Laat de ramen maar zoals ze zijn,
Katrientje. Volgende week krijg je een nieuw zeemvelletje.

KATRIEN: *(weent)* Ik kan niet tegen ruiten met strepen. Daar word ik ongelukkig van. *(huilt onbedaarlijk)*

WALTER: *(frommelt krantenpapier tot prop)* Probeer dit eens. Mijn moeder blonk de ruiten altijd op met verfrommeld krantenpapier. En die waren altijd streeploos.

KATRIEN: Met vuil gazettenpapier?

WALTER: Probeer het maar eens. Je zal nog nooit zo'n schitterende ruiten gezien hebben.

KATRIEN: Ok. *(af met krantenpapier)*

JURGEN: Dat heb jij weer goed opgelost, darling. Als ik jou niet had...

WALTER: ... waren wij nu niet in blijde verwachting.

JURGEN: *(blij)* Yes! Die trein is vertrokken! *(imiteert trein)* Tjoeke tjoeke tuut tuut!
(geluid: deurbel)

JURGEN: Dat zal mijn zus zijn. *(af naar hal)*

WALTER: Nu al? Ze heeft nog geen vijf minuten geleden gebeld. Heeft die achter een hoek staan bellen, of wat?

JURGEN: *(op)* 't Is mijn zus niet. 't is JOUW zus.

MARJOLEIN: *(op met grote handtas)* Maar enfin, Jurgen! In zo'n frivole outfit doe je toch geen deur open. Ga iets fatsoenlijks aantrekken. 't Is niet omdat je homo bent dat je er mee te koop moet lopen.

JURGEN: Ok, ok. Ik ben al weg. *(af)*

MARJOLEIN: 't Is toch waar, zeker. Stel dat er een reporter voor de deur stond.

WALTER: Die kondigen hun bezoek aan, zoals alle welopgevoede mensen.

MARJOLEIN: Ja, ik kom onverwacht. Maar dat heeft zo zijn reden. Maar zou ik eerst iets kunnen eten? Ik heb honger. *(merkt fruitschaal)* Oh daar! Een banaan. Daar heb ik wel zin in. *(neemt banaan)* Maar daar mag wel een sausje op. Heb jij ketchup?

WALTER: Banaan met ketchup? Is dat een nieuw recept van Pascale Naessens?

MARJOLEIN: Nee, ik heb daar gewoon goesting voor. Waar staat de ketchup?

WALTER: In de ijskast, in de keuken. Maar...

MARJOLEIN: Blijf maar zitten. Ik zal het wel halen. Zet jij al maar een bordje klaar. *(af in keuken)*

WALTER: *(neemt bordje uit buffetkast)* Banaan met ketchup? Yikes! Wat een rare goesting... Maar wacht eens... Rare goesting... *(klaart op)* Ik denk dat ik het snap! *(glundert)* Yes!

MARJOLEIN: *(op met ketchup, vork en mes)* Sorry, maar ik had vanmorgen geen tijd om te eten. Ik wou per se gaan shoppen.

WALTER: *(poeslief)* En heb je iets gekocht?

MARJOLEIN: Eerst iets voor mij, en dan nog iets voor jullie.

WALTER: Voor ons? Nu maak je me curieus.

JURGEN: *(op, draagt lange broek en kleurrijk hemd)* Voilà zie! Een gender neutrale outfit. Beter zo? *(showt zijn kledij als vrouwelijke mannequin)*

MARJOLEIN: Ja. Nu jouw maniertjes nog. *(giet ketchup over de banaan)*

JURGEN: Oh nee! Je hebt het verkeerde flesje! De chocoladesaus staat in het bovenste keukenkastje! *(wil bordje wegpakken)*

MARJOLEIN: Poten af! Ik wil banaan met ketchup! En durf daar geen opmerking over te maken of je krijgt geen cadeautje. *(eet smakelijk banaan met ketchup)*

(JURGEN kokhalst, Walter gniffelt)

WALTER: Marjolein heeft voor ons een cadeautje meegebracht, schat.

JURGEN: Als dat cadeautje zo walgelijk is als wat ze eet, moet ik het niet hebben.

MARJOLEIN: *(neemt 2 cadeautjes uit handtas)* Een voor jou en een voor jou. Doe maar open. Allebei tegelijk.

(Walter en Jurgen openen hun pakje.)

KATRIEN: *(op)* Sorry voor het storen. Ik kom de stofzuiger halen.

WALTER: Is het gelukt met het krantenpapier?

KATRIEN: *(blij)* Ja. Het poetst beter dan een zeemvel. *(af in keuken)*

(Jurgen en Walter hebben hun pakje geopend. Het is voor elk een T-shirt, met vooraan een opdruk van twee zwarte horizontale strepen.)

JURGEN: Waw! Een wit T-shirtje met twee zwarte strepen. Dank je wel, schoonzusje? Heel stijlvol. Heel chic en gedistingeerd. Zullen we daar straks mee gaan slapen, Walter? Dan kunnen we stijlvol fikfakken.

MARJOLEIN: Je hebt het nog niet door, eh randdebiel?

WALTER: Ik denk dat ik het snap.

JURGEN: Moet er iets gesnapt worden?

(Katrien ongemerkt op met stofzuiger; blijft op de achtergrond luisteren.)

MARJOLEIN: Het eerste dat een vrouw doet als de maandstonden uitblijven is: naar de apotheker gaan voor een doosje Clearblue. Dat is een digitale zwangerschapstest waarmee je direct weet of je al dan niet zwanger bent. Je steekt het toestelletje in je ochtendurine. En als er twee streepjes tevoorschijn komen, ben je zwanger. Twee streepjes, snappie?

JURGEN: Ja en dan?

MARJOLEIN: Vanmorgen stonden er bij mij twee streepjes op.

JURGEN: Ben je zwanger! Ole, ole, ole! Mijn spermazoïdetjes hebben het gehaald!

(Katrien af)

MAROLEIN: Daar moet je zoveel tamtam niet over maken. Ten eerste: het was kunstmatige inseminatie. Daarbij selecteert de dokter alleen de grootste kanshebbers. En ten tweede: ik ben draagmoeder omdat mijn broer een kinderwens heeft. Jouw kwak was daarbij een noodzakelijk kwaad. Daar wil ik niks meer over horen. Daar word ik misselijk van, daar moet ik van ... *(kokhalst, af naar keuken)*

JURGEN: Wat krijgen we nu?

WALTER: In het begin van de zwangerschap hebben ze al eens las van misselijkheid, vreemde goestingen, stemmingswisselingen. En misschien zit ze nog wat in de knoei met haar scheiding.

JURGEN: Nog altijd? Ze zijn al twee jaar uiteen.

WALTER: Bij haar vorige zwangerschap had ze een toffe relatie en een probleemloze zwangerschap. En nu: geen partner en veel ongemakken. En dat voor een baby die ze weggeeft.

JURGEN: Eigenlijk had je het haar niet mogen vragen.

WALTER: Ze stelde het zelf voor! Bovendien is zij een ideale draagmoeder. Omdat ze al een kind heeft en tussen de 21 en 37 jaar oud is, mag ze wettelijk draagmoeder zijn. En omdat ze gescheiden is, kan jij zonder problemen het vaderschap claimen.

JURGEN: En jij dan?

WALTER: Na twee jaar kan ik, mits toestemming van de moeder, het kindje adopteren.

JURGEN: Wat een gedoe.

WALTER: Zeg dat tegen Wouter Beke. (naam actuele minister van Sociale Zaken)
Voor homo's met een kinderwens is er geen soepele wetgeving.

MARJOLEIN: *(op)* Sorry. Ik ben zo'n ambetant mens de laatste tijd. Ik zou blij moeten zijn. Maar het lukt me niet. Ik voel me een wrak.

WALTER: Dat betert nog wel als jouw hormonen zich aangepast hebben. Wij zijn alleszins heel blij met jouw zwangerschap. Nietwaar, Jurgen?

JURGEN: Ik ben euforisch! Ik moet mijn hart tegenhouden of het springt uit mijn borstkas. Ik ben zo blij dat ik mijn schoonzusje zou willen vastpakken en plat kussen!... Maar dat zal niet mogen, zeker?

MARJOLEIN: *(glimlacht)* Kom hier, zot. *(omhelst Jurgen)* En jij ook. *(omhelst Walter)*

WALTER: Wij zijn dolgelukkig, Marjolein. Je maakt onze grootste droom waar.

MARJOLEIN: Als alles goed verloopt toch. Enfin. Ik moet er nu vandoor, want ik heb nog een afspraak.

WALTER: Met de dokter?

MARJOLEIN: Met een knappe man met zachte, vochtige lippen, glinsterende ogen en een heet lijf.

JURGEN: Afblijven! Die heeft de griep!

WALTER: Is het een date?

MARJOLEIN: Ja, maar het is nog pril. Ik ken hem nog maar 14 dagen. Het is nog... aftasten.

JURGEN: En je weet al dat hij een heet lijf heeft. Hallokes!

WALTER: Is het een oude kennis?

MARJOLEIN: Nee. Ik ben hem toevallig tegengekomen.... op Tinder.

JURGEN: Op een datingsite!

MARJOLEIN: Ja. Er bestaan geen sites voor mensen die niet graag online daten. En of het stand houdt, zullen we wel zien. Tot nu toe is het een leuke ervaring. Ik hoop dat jullie daar niks op tegen hebben.

WALTER: Natuurlijk niet. Maar hou je alsjeblieft aan onze afspraak. Zeg tegen niemand, dat je zwanger bent en zéker niet dat je draagmoeder bent. Homo-ouders en draagmoeders zijn in ons “verdraagzaam landje” nog altijd schimmige zones. Als de pers het te weten komt, heeft ons kindje al een litteken voor het geboren is.

MARJOLEIN: Maar wat als je het begint te zien?

WALTER: Zeg dan maar dat het een darmflora-infectie is waarvoor je in behandeling bent.

MARJOLEIN: En onze pa en ons ma?

WALTER: Die hoeven het ook niet te weten. Laat ze maar rustig rentenieren in Tenerife. We lichten hen wel in als het zover is.

MARJOLEIN: Ok. Dan kunnen jullie nu beginnen aftellen. Nog 8 maanden te gaan. Que sera, sera?

WALTER: *(laat Marjolein zingend uit)* Que sera, sera. Wat zijn moet dat zal zo zijn. De toekomst die blijft geheim... *(Walter en Marjolein af)*

JURGEN: *(plooit t-shirts op)* Twee streepjes... Dat een mens daar zo gelukkig van kan worden... *(praat tegen boek)* Ja gasten, jullie hadden het maar moeten doen zoals wij. Dan moesten jullie geen jaren wachten en hadden jullie binnen de kortste tijd twee kindjes. Als alles meevalt dan toch. Want Walter zei dat in het eerste trimester van de zwangerschap er nog veel kans is op een miskraam. Maar daar hebben wij iets op gevonden. Wij hebben op twee paarden gewed. *(legt T-shirts in kast)*

WALTER: *(steekt hoofd binnen)* Ik ga douchen, eh schat!

JURGEN: Wacht eens. (*Walter op*) Je moet aan jouw zuster eens vragen dat ze in 't vervolg niet zomaar binnenspringt, maar eerst afspreekt. Stel dat mijn zus hier ook was. Die twee gingen op ons trouwfeest al op de vuist omdat ze allebei hetzelfde kleedje aan hadden. Als ze te weten komen dat ze allebei draagmoeder zijn, is het kot hier te klein.

WALTER: Ik zal haar straks bellen en zeggen dat ze in 't vervolg haar bezoek moet aankondigen.

JURGEN: Gaat ze dat niet raar vinden?

WALTER: 'k Zal zeggen dat mijn man geregeld in adamskostuum rondloopt en dat ik haar dat zicht wil besparen.

JURGEN: (*gespeeld gekrenkt*) Funny, very funny.

WALTER: Mag ik nu gaan douchen?

JURGEN: Mag ik mee?

WALTER: Nee, want de poetsvrouw is er en jij moet nog kleurtjes kiezen. (*werpt kushandje, af*)

JURGEN: (*diepe zucht*) Het juiste kleurtje kiezen is niet gemakkelijk, hoor. (*wil bord banaan met ketchup opruimen*) Yikes! Banaan met ketchup. Hoe komt ze er bij. Maar wacht eens! Als ik daar een fruitpapje van maak, welk kleurtje zou dat geven? (*prakt banaan met ketchup, dan verrukt*) Oh, dat is een mooi kleurtje. Dat fleurt op en is rustgevend tegelijk. 's Avonds kunnen onze kindjes er zalig bij wegdromen. En als ze 's morgens hun oogjes open doen, hebben ze meteen goesting voor een fruitpapje. Dat is het! (*vergelijkt met kleurenkaart*) Dat is RAL 1015...

KATRIEN: (*op*) De slaapkamer is gedaan. Waar moet ik nu kuisen?

JURGEN: Ah, dan mag je boven de twee reservekamers kuisen.

KATRIEN: Die twee lege kamers? Die heb ik nog nooit moeten kuisen. Daarbij, dat krijg ik niet op tijd gedaan. En zeker niet als jullie in de weg lopen. Ik wil hard werken, mijnheer. Maar je moet me niet uitwringen. (*de deurbel gaat, Jurgen af naar hal, Katrien moppert*) Lege kamers kuisen. Waarom? Die

hebben ze toch niet nodig? Weet je wat. Ik ga er met de Franse slag door. Dat zal wel goed genoeg zijn.

(Katrien af naar keuken, Jurgen en Fanny op, Fanny draagt zonnebril)

JURGEN: Ik zou een fles champagne opendoen, maar Walter zegt dat alcohol slecht is voor zwangere moedertjes.

FANNY: Doe maar een fles open. Tijdens de zwangerschap is een vrouw baas over haar lichaam én over de foetus. Ook als ze draagmoeder is. Dat is wettelijk bepaald. Alex heeft het opgezocht.

JURGEN: *(blij)* En wie ben ik om de wet tegen te spreken. De glazen staan daar in de kast. *(af naar keuken, laat deur open, off set)* Sorry, Katrien. Ik moet eventjes iets uit de ijskast hebben.

(Fanny opent kastdeurtjes, rommelt en zoekt.)

JURGEN: *(op met fles champagne en schoteltje aardbeien)* Er stonden nog aardbeien in de ijskast. Dat is lekker bij champagne. Heb je de glazen gevonden?

FANNY: Nee. Het is hier zo donker. Kan je geen licht aan doen?

JURGEN: Donker? 't Is hier toch... *(doet Fanny's zonnebril af)* Is het nu niet lichter? *(gaat fles openen)*

FANNY: Och, had ik mijn zonnebril nog op. Stomme hormonen. *(gaat aan tafel zitten)* Mijn vorige zwangerschappen waren probleemloos. Maar deze keer heb ik niet alleen ochtendmisselijkheid, maar ook zwangerschapsdementie.

JURGEN: Huh?

FANNY: Minder concentratie, minder reactievermogen, vergeetachtig zijn, mentaal afwezig zijn... Met andere woorden: ik heb seniorenmomenten. Maar dat is tijdelijk. Dat gaat wel over.

JURGEN: *(de champagnekurk plopt)* Waar zijn de glazen?

FANNY: Weet jij die niet staan? Jij woont hier toch?

(Tijdens het volgend gesprek eet Fanny aardbeien die ze dipt in de bananen-ketchupmix. Jurgen merkt het niet.)

JURGEN: *(haalt glazen)* Zwangerschapsdementie. Is dat niet ambetant?

FANNY: Het valt wel mee. Alleen vorige zaterdag was ik in paniek. Ik wist ik bij god niet meer of ik de hondenriem gevonden had of dat ik de hond kwijt was.

JURGEN: *(lacht)* Wel grappig zo'n zwangerschapsdementie. *(giet champagne in)*

FANNY: Soms is het wel gênant, hoor. Zolang mijn flaters binnenshuis blijven, vind ik het niet erg. Maar als ik, zoals vorige week, op het werk aankom met mijn peignoir in plaats van mijn jas, dan zou ik door de grond willen zakken.

JURGEN: Oh nee! En dat allemaal omdat je zwanger bent?

FANNY: Blijkbaar. Maar dat ongemakje nemen we er met plezier bij. Nog acht maanden en dan zijn jullie de gelukkige papa en pappie van een zoon of een dochter.

JURGEN: Daar drinken we op.

(Fanny en Jurgen klinken)

FANNY: Vul mijn glas nog eens bij. Ik wil toasten.

JURGEN: Misschien doe je dat best als Walter erbij is. Hij zal onderhand wel klaar zijn met douchen.

FANNY: Nee! Ik wil nu toasten.

JURGEN: As you wish, your majesty. *(vult glazen bij)*

FANNY: Op de kleine spruit die voor 50% onze genen zal hebben en voor 50% die van Walter. En al zit jij daar maar voor 25% tussen, ik hoop dat het een schat van een kindje wordt. Schol!

JURGEN: Schol!

FANNY: Mm. Die dipsaus is echt lekker.

JURGEN: Oh nee! Mijn verf!

FANNY: Verf! Was dat verf! *(kokhalst)* Bel het antigifcentrum. Rap! Het nummer staat in mijn gsm. *(krijst, heeft paniekaanval)*

JURGEN: Kalm Fanny! Dat was geen echte verf!

FANNY: Jawel! Er zit formaldehyde in. Ik ruik het. Ik proef het.... *(krijst)*

JURGEN: Maar nee, Fanny! Doe nu eens niet zo dramatisch!

(Fanny krijst, Walter en Katrien op)

FANNY: *(angstig)* Als je de hulpdiensten niet belt, ga ik dood, Jurgen. En dan gaat de baby in mijn buik ook dood en worden jullie geen papa en pappie. *(weent)*

WALTER: Help haar mee in mijn auto. We rijden naar de spoed.

JURGEN: Ja maar...

WALTER: Doe wat ik zeg! Een miskraam is ook onze verantwoordelijkheid.

JURGEN: Maar 't is echt niet ernstig.

WALTER: Dat maken de dokters wel uit. Komaan!

(Walter en Jurgen af met Fanny)

KATRIEN: *(belt met gsm)* Patricia?... Moet je nu eens wat weten? Walter Coens en zijn vriend gaan aan gezinsuitbreiding doen... Ja, ja, de Walter Coens van onze fanclub... Ja, het zijn homo's, maar volgens mij zijn de zus van de ene en de zus van de andere draagmoeders... Ja, dan hebben ze ineens twee kindjes. Maar nu heeft die ene zus een miskraam ... Heb je het genoteerd?... *(licht fade out)*

1ste BEDRIJF**2de scène**

(Het is een week later. Muzieksuggestie: [Boogiewoogie baby van Mr. Walkie Talkie](#). In de fruitschaal o.a. een banaan en een sappig stuk fruit. Op de tafel twee gebruikte ontbijtsetjes met messen, een schrift en een balpen. Walter en Jurgen op uit hal. Ze dragen de T-shirts met zwarte strepen.)

JURGEN: Ziezo. We kunnen beginnen schilderen. De randjes zijn afgeplakt.

WALTER: Ik heb niks tegen jouw zus, Jurgen, maar dat ze komt helpen schilderen, vind ik geen goed idee.

JURGEN: Waarom?

WALTER: Ze heeft ze wel allemaal op een rij, maar niet in de juiste volgorde.

JURGEN: Dat is zwangerschapsdementie, 'sjoe'. Dat kan je haar niet kwalijk nemen.

(Jurgen af in keuken, weer op met 2 potten verf)

WALTER: Daar heb ik begrip voor. Maar met haar flaters gaat het werk niet vooruit. Ze gooit vanalles om, legt ons materiaal ergens waar we het niet kunnen vinden, struikelt over een emmer of een dweil of over iets dat er niet ligt. En als ze de ladder nodig heeft, mag ze dat wel eens vragen, in plaats van hem zo maar te pakken terwijl ik er nog op sta.

JURGEN: *(lachend)* Je fladderde anders wel elegant naar beneden.

WALTER: Nog een geluk dat jij die emmer wegtrok of het was verkeerd afgelopen. Echt, met Fanny valt niet te werken. Die kan verdorie nog niet door een woestijn lopen zonder iets omver te gooien.

JURGEN: Och, seffens gaan wij twee schilderen. Ik doe de randjes met de borstel en jij de grote vlakken met de verfrol. Dan zal mijn zus wel aanvoelen dat ze kan gemist worden.

WALTER: Denk je dat we genoeg verf hebben?

JURGEN: *(toont schrift)* Ik heb alles exact uitgerekend. De te schilderen oppervlakte, vermenigvuldigd met de nodige verf per vierkante meter. Dat moet perfect uitkomen.

(We horen gestommel in de hal)

FANNY: *(off set)* Miljaardenondedju!

JURGEN: Fanny! *(opent deur van hal)* Alles ok?

FANNY: *(off set)* Ja, ja. Alles in orde.

WALTER: Waarom vloekte je dan zo?

FANNY: *(hinkt op met een voet tussen de sporten van trapladder)* Dat was niet vloeken. Dat was draadloze communicatie met Die-van-hierboven. *(haalt voet uit ladder)*

JURGEN: Heb je je pijn gedaan?

FANNY: Mijn scheenbeen zal morgen wel 50 tinten blauw hebben. Maar dan doe ik wel een lange broek aan. Dan zie je dat niet.

WALTER: Waarom breng je die trapladder mee? Die hebben we boven toch nog nodig?

FANNY: Omdat ik dacht dat we gedaan hadden.

JURGEN: De voorbereidingen zijn gedaan, zus. Maar aan het schilderwerk moeten we nog beginnen.

FANNY: Ja zeg, mijn browser geschiedenis was weer eens gewist. *(merkt de pot verf)* Is dat de verf?

(Fanny neemt een mes en verwijdert bruusk het deksel, zodat het wegvliegt – Walter raapt het deksel op en stelt geïrriteerd eventuele verfschade vast)

FANNY: *(kijkt in pot)* Dat is zo'n bleke kleur.

JURGEN: Dit is de "primer" (Engels uitgesproken). Die pot daar, dat is de muurverf. *(wijst andere pot aan)*

(Fanny neemt mes om pot muurverf te openen)

WALTER: Nee, nee. Deze zal ik wel opendoen. *(opent voorzichtig pot muurverf)*
Waarom zijn er twee soorten verf?

JURGEN: We beginnen altijd met een “primer”, darling. Dat zorgt voor een perfect glad oppervlak. Daarmee vervagen de rimpels en oneffenheden. En daarna kunnen we er een egale fond de teint op leggen.

WALTER: We gaan muren schilderen, eh Jurgen. Muren!

JURGEN: Dat is hetzelfde principe als make-uppen, darling. Eerst een goede foundation en daarna de afwerking.

FANNY: *(kijkt in pot muurverf)* Is dat de kleur? Dat is precies schmink.

JURGEN: Dat is RAL 1015. Een genderneutraal, rustgevend ivoorkleurtje.

FANNY: Ivoorkleur? *(doopt vinger in verf)* Dat is huidskleur. Hi, hi. Als jullie kindje in zijn blootje in zijn slaapkamer staat, kunnen jullie hem niet vinden. *(veegt vinger af aan tafelkleed)*

WALTER: Dat is ons tafelkleed!

FANNY: Ja, dat weet ik. Dat is een huwelijkscadeau van een collega, niet? Het ziet er nog goed uit. Zullen we eerst nog iets drinken voor we gaan schilderen? Ik heb dorst. *(naar keukendeur)* Staat er iets fris in de ijskast?

JURGEN: Er staat nog cola in de frigo.

FANNY: Eigenlijk heb ik goesting in chocomelk. Hebben jullie dat?

JURGEN: We hebben melk en we hebben cacao poeder.

FANNY: Ok. *(trekt diverse keren aan de klink van de keukendeur)* Waarom is die deur vast?

WALTER: Je moet duwen!

FANNY: Duwen? Ah, ja. *(af in keuken)*

WALTER: *(neemt glazen uit de kast)* Hoe kan een mens zo verstrooid zijn? Echt schat, ik zie het niet zitten om met haar te gaan schilderen. Daar houd ik op zijn minst een zenuwinzinking aan over.

JURGEN: Niet overdrijven, eh sjoe. Ze is verstrooid omdat haar geheugen plaats maakt voor bezorgdheid om ons baby'tje. Dat is toch schattig?

WALTER: Jij mag dat schattig vinden. Ik vind het levensgevaarlijk.

FANNY: *(op met fles frisdrank en doos cacao poeder)* Mannekes! Jullie keuken! Wat een rommel is dat! Is dat een afwas van vier dagen? Of van vijf dagen? Het aanrecht staat bomvol.

JURGEN: Ja ik weet het. Maar we hebben de laatste dagen geen tijd gehad. Behangpapier afsteken, plamuren, afschuren. Daar kruipt veel tijd in, hoor.

WALTER: Daarbij vandaag komt de poetsvrouw... Die had er eigenlijk al moeten zijn. *(giet frisdrank in)*

FANNY: *(opent doos cacao)* Is dat cacao? Het ruikt naar chocolade.

WALTER: Het is poeder van de cacaoboon. Van cacao poeder en cacaoboter wordt chocolade gemaakt. En van cacao poeder kan je ook chocolademelk maken.

FANNY: Dat wist ik niet. Ik heb thuis chocomelk in brik. Dat drinken mijn kindjes graag. En ik ook. Ik ben verzot op chocolade. Elke keer als ik een stuk chocolade pak, hoor ik twee stemmetjes in mijn hoofd. Het ene zegt: "Eet op!" En het tweede zegt: "Heb je het niet gehoord? Eet dat op!" ... Dus hier kan ik chocolademelk van maken?

JURGEN: Ge doet een soeplepel cacao poeder in een kopje, een soeplepel suiker, giet er warme melk over en je hebt chocomelk.

WALTER: Doe maar rustig. Dan beginnen Jurgen en ik al te schilderen.

FANNY: *(leest bovenkant van het cacao pak)* "Minstens houdbaar tot, zie onderkant" *(draait het pak om, het poeder valt op de grond)* Oeps!
(Na de ontstentenis Jurgen af naar keuken)

WALTER: *(boos)* Ben jij blond of wat?

FANNY: Ja sorry, eh. Maar als je wilt reclameren moet je bij de fabrikant zijn. Waarom verwijzen ze aan de bovenkant naar de onderkant? Ze kunnen toch evengoed de vervaldatum van boven zetten. Dan had ik het pak niet moeten omdraaien.

(Jurgen op met borstel en blik, veegt cacao-poeder bijeen)

WALTER: Fanny, ik begrijp dat de zwangerschapsdementie je parten speelt. En het spijt me dat je dat moet meemaken. Temeer omdat je zwanger bent voor Jurgen en mij. En dat waarderen wij. Maar het zou beter zijn, voor ons en ook voor jou, dat je thuis blijft tot na die tijdelijke dementie.

FANNY: Was ik zo erg?

WALTER: Nogal, ja.

FANNY: Sorry. *(omhelst Walter)*

JURGEN: Hela! En ik? Krijg ik geen "sorrietjeu"?

FANNY: Kom hier, "knuffelbeertjeu".

(groepsknuffel)

FANNY: Ok. Ik zal deze boel nog helpen opruimen en dan ga ik naar huis.

JURGEN: Hou jij het blik vast, dan veeg ik er alles in.

(Fanny knielt bij het blik, Jurgen keert het cacao-poeder er in, dan gaat de deurbel, Jurgen zet borstel weg. Fanny blijft afwezig geknield bij het blik zitten)

WALTER: Dat zal de poetsvrouw zijn. *(af naar hal)*

JURGEN: Die heeft toch een sleutel? *(merkt Fanny's houding)* Wat zit jij daar nog te doen?

FANNY: Ik ben aan 't denken of ik hier beneden nog iets moest doen.

JURGEN: *(helpt Fanny opstaan)* Kom zusje. Draag het blik naar de keuken, kiep het leeg in de vuilbak. En dan mag je naar huis.

FANNY: Ok. *(af in keuken)*

(Marjolein woest op met tijdschrift "Dag allemaal", gevolgd door Walter)

MARJOLEIN: Wie heeft uit de biecht geklapt? *(gooit tijdschrift op tafel)* Ik niet, hoor! Ik heb gezwegen als een graf. Ik snap niet waar ze die informatie vandaan halen. En ze weten verdomme meer dan ik.

WALTER: Wat is er aan de hand?

MARJOLEIN: Op pagina zes. Een reportage over jullie kinderwens. Met vermelding van de draagmoeders. De TWEE draagmoeders!

(Jurgen kijkt in tijdschrift)

WALTER: Oh nee!

MARJOLEIN: Je weet dat ik niet in de boekjes wil staan. En er staat duidelijk: de zus van Walter. Iedereen weet dat je maar één zus hebt. Ik durf niet meer buiten komen.

JURGEN: Mijn zus wordt ook vermeld.

MARJOLEIN: Ja, die staat er ook in. En hoe komt dat? Dat mag je nu eens uitleggen, zie. Was zij ook een draagmoeder? Hadden jullie op twee paarden gewed?

WALTER: Je moet niet alles geloven wat in de boekjes staat, Marjolein.

MARJOLEIN: *(rukt tijdschrift uit Jurgens handen, leest tekst)* Hier staat nochtans klaar en duidelijk: "uit betrouwbare bron vernamen wij dat de zus van Walter Coens en zijn schoonzus beiden draagmoeders zijn."

FANNY: *(op met gevuld blik, sneu)* Ik vind de vuilbak niet. *(legt blik op tafel)*

MARJOLEIN: Wel, wel, wel. Madame "Toertjes" is hier ook. Jij hebt de "Dag Allemaal" ook gelezen, zeker?

FANNY: Nog niet. Maar ik ben er wel op geabonneerd.

MAROLEIN: Ben jij daar 'ook' op geabonneerd? Nee toch. Hoe kan dat nu? *(bits)* Na-aper!

FANNY: Ik ben daar al 5 jaar op geabonneerd.

MARJOLEIN: Ik al 6 jaar. Dus wie is weer de achterbakse copycat?

WALTER: Dames, alsjeblieft!

MARJOLEIN: 't Is toch weer eens duidelijk dat zij me in alles kopieert. Ze kan niet verdragen dat ik authentiek ben, dat ik meer charisma heb. Maar wat ze ook doet, ze zal mijn elegantie niet kunnen evenaren. Wat kom jij hier eigenlijk doen? Moet jij niet in bed liggen nu je een miskraam gehad hebt?

FANNY: Ik heb geen miskraam gehad.

JURGEN: Dat is fake news.

(Marjolein geeft ostentatief de Dag Allemaal aan Fanny, die in de zetel gaat zitten lezen)

WALTER: Ik zei toch al dat de boekskes zomaar wat schrijven. Ik ben voor dit artikel nooit geïnterviewd. Jij Jurgen?

JURGEN: Nee. Nooit.

MARJOLEIN: Waar rook is, is vuur. Er zal wel iets waar zijn van wat ze schrijven.

WALTER: Dat wij een kinderwens hebben, heb ik in het openbaar al meer laten horen. Bij gebrek aan breaking news zullen de reporters daarop voort gefantaseerd hebben, zeker? En neem ons nu niet kwalijk, Jurgen en ik gaan boven schilderen.

JURGEN: En dat kunnen we niet uitstellen, want de verfpotten zijn open en als we te lang wachten komen er velletjes op.

(Walter en Jurgen willen vertrekken met de verfpotten)

MARJOLEIN: Momentje. Eerst gaan jullie iets anders aantrekken. Met die nieuwe truitjes gaan jullie niet schilderen.

JURGEN: Wij morsen niet, hoor.

MARJOLEIN: Aan het tafelkleed te zien doen jullie dat wel.

WALTER: Maar dit shirt zit gemakkelijk. Het is zo soepel en geeft veel bewegingsvrijheid.

MARJOLEIN: Dat is geen kledij om te schilderen.

JURGEN: Wij lopen altijd verzorgd rond. Ook als we schilderen.

MARJOLEIN: Zo verzorgd als in die sletterige negligé van vorige week, zeker. Ga iets anders aandoen. Er zal nog wel iets afgedragen in de dressing hangen. Hup, hup!

JURGEN: Ok. Maar houd het wel rustig, eh dames.

(Walter en Jurgen af)

MARJOLEIN: "Hou het rustig". Dat moet je tegen mij niet zeggen. Dat heeft bij mij hetzelfde effect als een Mentos in een cola. *(bits tot Fanny)* Heb je het artikel gelezen?

FANNY: Ja.

MARJOLEIN: En? Ben jij zwanger?

FANNY: Dat zou kunnen. Ik ben getrouwd en er gebeurt wel eens iets. Maar ik heb géén misval gehad. Ben jij zwanger?

MARJOLEIN: Ik? Ik ben al twee jaar gescheiden.

FANNY: Dat wil niks zeggen.

MARJOLEIN: *(gepikeerd)* Insinueer jij nu dat ik vreemdgegaan ben?

FANNY: Als je geen vent hebt, kan je niet vreemdgaan. Maar je kan wel van bil gegaan zijn.

MARJOLEIN: Jij brutale genoffel! Je denkt toch niet dat ik zomaar bij iemand in bed duik? Ik ben geen snol. Ik ben een fatsoenlijk mens. En als je me nog een keer van zoiets vulgairs beticht, of er zelfs maar allusie op maakt, krab ik de ogen uit je kop.

FANNY: Je moet zo kwaad niet kijken. Dat heeft op mij geen effect. Ik ben niet bang van een giftige blik. *(herinnert zich iets)* Oh. Blik... Blik!... Daar moest ik nog iets mee doen. *(merkt vuilnisblik op tafel)* Ah ja! Nu weet ik het weer. Of toch bijna. *(kijkt besluiteloos naar het blik)*

MARJOLEIN: Wat sta jij daar te bazelen?

FANNY: Sst! De twee helften van mijn hersenen zijn aan 't communiceren...

Ok. *(neemt schrift en balpen, schrijft iets op, daarna af in keuken)*

MARJOLEIN: Wat krijgt die ineens? *(neemt schrift, leest)* "Ben 2 minuten weg, als ik dan nog niet terug ben, lees dit opnieuw."

(Walter en Jurgen op in belachelijke outfit)

WALTER: Is dit beter?

MARJOLEIN: *(giechelt)* Ja. Maar als er nu iemand aan de deur belt, moet je niet open doen.

JURGEN: Is Fanny naar huis?

MARJOLEIN: Die is naar de keuken.

WALTER: Heb je haar verteld over jouw zwangerschap?

MARJOLEIN: Ik mocht het aan niemand vertellen en dan doe ik dat ook niet.
Wat komt zij hier eigenlijk doen?

WALTER: Ze wist dat we 'een' kamer gingen schilderen en ze wou komen helpen.

JURGEN: Maar Walter heeft haar vriendelijk gevraagd om naar huis te gaan.
Want wij doen dat liever met ons tweetjes. Het is toch veel intiemer als papa en pappie het kamertje van onze kleine klaar maken. Nietwaar, schat?

MARJOLEIN: Ga dan maar schilderen. Ik zorg er wel voor dat ze naar huis gaat.

JURGEN: *(koeltjes)* Daar twijfel ik niet aan.

(Walter en Jurgen af met verfpotten)

MARJOLEIN: Ik wil eigenlijk ook naar huis. Want ik krijg honger. Ik heb goesting in...

FANNY: *(op met stofzuiger)* Sorry, ik heb een beetje moeten zoeken. Maar ik heb hem uiteindelijk gevonden. *(plugt stofzuiger in)*

MARJOLEIN: Moet jij niet naar huis?

FANNY: Ja, maar ik moest dat blik nog leeg maken, en omdat ik de vuilnisbak niet vond... *(zet stofzuiger aan, zuigt triomfantelijk het blik leeg, zet daarna stofzuiger af, is tevreden)* Voilà. Het blik is leeg. Opdracht volbracht.

MARJOLEIN: Een stofzuiger om een stofblik leeg te maken. Daar moet je echt debiel voor zijn. Ik twijfelde al langer of jij ze alle vijf wel had. Jij bent niet normaal, mens. Mij naäpen, stomme stoten uithalen, onzin uitkramen. Allemaal symptomen van een acute stoornis in jouw bovenkamer. Jij bent rijp voor het zothuis.

FANNY: *(boos)* Zal ik jou eens iets zeggen?

MARJOLEIN: Doe maar, je hebt 99% kans dat het me niet interesseert.

FANNY: Ik laat me niet uitfoeteren. En zeker niet door jou. Stuk pretentie! Jij denkt dat het middelpunt van de aarde over jouw oprit loopt. En dat jij de wijsheid in pacht hebt. Maar qua sociale communicatie ben jij een dikke nul. En ik ben niet zot! Ik ben de laatste tijd wat chaotischer, ja. Omdat de grijze stof in mijn hersenen aan 't verhuizen is. En daar kan ik momenteel niks aan doen. Maar dat is tijdelijk. Dat gaat over. Het is gewoon zwanger.... *(stokt)*

MARJOLEIN: Zwanger?

FANNY: *(zucht)* Zwangerschapsdementie. En ik garandeer je, dat is niet plezant. *(neemt sappig stuk fruit, eet het smakkend en slurpend)*

MARJOLEIN: Dus jij bent zwanger. Dan hadden ze in dat boekje gelijk.

FANNY: Nee, want ik heb geen misval gehad.

MARJOLEIN: Weten Walter en Jurgen dat jij zwanger bent?

FANNY: *(aarzelend)* Ja.

MARJOLEIN: Daar hebben ze tegen mij niks van gezegd.

FANNY: 't Is nog te vroeg om er iets over te zeggen. Ik weet het zelf nog maar pas.

MARJOLEIN: Allee, dat wordt dan je derde kind. Drie stuks is niet goed voor de opwarming van de aarde, maar toch: proficiat. En zou je nu willen ophouden met dat gesmak. Ik probeer mijn honger tegen te houden.

FANNY: Er is nog fruit. Maar die banaan moet je laten liggen. Die eet ik seffens nog op.

MARJOLEIN: Nee, ik wil die banaan.

FANNY: (*grist banaan weg*) Dan had je rapper moeten zijn.

MARJOLEIN: (*stampvoet*) Ik MOET die banaan hebben!

FANNY: Doe niet zo kinderachtig. Er is nog ander fruit.

MARJOLEIN: (*briesend*) Die banaan is voor mij levensnoodzakelijk. Jij begrijpt dat niet, maar daar is een reden voor. (*gaat Fanny te lijf*) En geef die banaan nu, of ik verbouw jouw gezicht tot een Halloween bakkes.

FANNY: (*geeft banaan*) Hier zie! Stikt in jouw banaan!

MARJOLEIN: (*kalm en waardig*) En nu de ketchup nog.

FANNY: De ketchup. (*gaat naar keuken, trekt aan deur*) Hé, maar wacht eens. Banaan met ketchup? Dat was mijn rare goesting toen ik in verwachting was van onze Koen. Mijn man zat altijd te kokhalzen toen ik daarvan at. Ben jij zwanger?

MARJOLEIN: Ik? Hoe kom je erbij.

FANNY: Rare goestingen, stemmingswisselingen, hier wordt een kinderkamer geschilderd en in de Dag Allemaal is sprake van draagmoeders.

MARJOLEIN: Ja, van TWEE draagmoeders.

FANNY: De smeerlappen! Ze hebben op twee paarden gewed.

MARJOLEIN: Wil dat zeggen dat jij ook kunstmatig...?

FANNY: Ja. Met Walters zaad. En jij?

MARJOLEIN: Met Jurgens zaad.

FANNY: We zijn er ingeluisd, Marjolein. Niet dat ik hun geen twee kindjes gun, maar toen ik draagmoeder wou zijn, voelde ik me moeder Theresa die hen exclusief een ticket naar de hemel gaf.

MARJOLEIN: Ik had het zelf aangeboden, ook met het gedacht de enige reddende engel te zijn.

FANNY: Ik voel me misbruikt.

MARJOLEIN: Ik ook.

FANNY: En wat doet een vrouw in zo'n situatie?

MARJOLEIN: Wraak nemen.

FANNY: Inderdaad.

(Muziek: Intro van "Game of Thrones" Marjolein Fanny en Marjolein beramen een plan, dan Marjolein af in keuken, Fanny pelt gedachteloos de banaan en bijt er een stuk af. Marjolein op. Muziek stopt.)

MARJOLEIN: Hé! Dat is mijn banaan. Die ga ik seffens nog opeten.

FANNY: Sorry. Ik was er even met mijn verstand niet bij. Ik was mijn rol aan 't overlopen. By the way, wat roept een mens zoal bij een noodgeval?

MARJOLEIN: Help, of Mayday, Mayday.

FANNY: Ok.

MARJOLEIN: Spuit jij de ketchup erop of doe ik het?

FANNY: Doe jij dat maar. Jij hebt meer gevoel voor drama.

MARJOLEIN: *(bewerkt Fanny's rok of broek met ketchup)* Ik heb nog nooit een miskraam meegemaakt. Ik hoop dat dit erop lijkt.

FANNY: Onze broers hebben dat ook nog nooit gezien. Maak het maar afgrijselijk. Dat zal ze leren ons te beduvelen.

MARJOLEIN: Dat zal wel genoeg ketchup zijn. Er zit niet veel meer in de fles en ik heb nog wat nodig voor mijn banaan.

FANNY: Nee! Zet die fles weg en rep met geen woord over ketchup. Anders worden ze achterdochtig.

(Marjolein mummelend af in keuken)

FANNY: Mijn gsm. Waar is mijn gsm? Marjolein! Ik moet jouw gsm-nummer nog hebben, maar ik vind mijn gsm niet. *(zoekt op onmogelijke plaatsen, bv. onder het tafelkleed, onder haar handtas, in decolleté...)*

MARJOLEIN: *(op)* Had je een handtas bij?

FANNY: Ja, maar ik weet niet meer waar die ligt.

MARJOLEIN: *(vindt handtas)* Is het deze?

FANNY: Zit mijn gsm erin? *(Marjolein neemt gsm uit Fanny's handtas)* Ah ja! Dat is mijn gsm! Dan is dat mijn handtas.

MARJOLEIN: Raar beestje die zwangerschapsdementie. Ik zal mijn gsm-nummer erin zetten. Onder "Marjolein Coens". *(tikt nummer in)* En vergeet niet even op de toiletdeur te kloppen als je vertrekt en me te bellen nadat je 2 minuten buiten bent.

FANNY: Komt in de sacoché.

MARJOLEIN: Dan ga ik nu naar het toilet en kan onze revanche beginnen. *(geeft gsm aan Fanny)*

FANNY: Het zal ze leren van op twee paarden te wedden.

(Fanny en Marjolein geven een high five)

MARJOLEIN: Tel tot 10 en dan mag je beginnen. *(af in hal)*

FANNY: *(met hoofd tegen de muur, alsof ze verstoppertje speelt)* Een, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht, negen, tien. Wie niet weg is, is gezien! *(kijkt op, opent deur naar hal, roept)* Jurgen! Walter! Help! Mm...maandag, maandag! *(Walter en Jurgen op, beiden flink besmeurd met verf)*

JURGEN: Mijn God, Fanny! Wat is er gebeurd?

FANNY: *(spreekt in gsm)* Kom me alsjeblieft halen, Alex! Ik heb een miskraam... Bij Jurgen en Walter. Ok, tot seffens. *(haakt in)*

WALTER: Een miskraam? Ben je zeker?

FANNY: Zie dat niet!

WALTER: Waar is Marjolein?

FANNY: Die was misselijk en is gaan overgeven op het toilet.

JURGEN: Haal de auto, Walter. We moeten met haar naar de kliniek.

FANNY: Nee. Alex komt me halen. En het ergste is voorbij. Af en toe nog een kramp, dat is alles. Het spijt me, jongens. Jullie mogen de kinderkamer verder schilderen, maar jullie zullen er een bureau of zoiets van moeten maken.

JURGEN: Al dat bloed. Ben je zeker dat alles met jou in orde is, zusje?

FANNY: Och, het is maar een misval. Daar ga ik niet van dood.

WALTER: Moet jij echt niet naar de kliniek? Voor een curettage of zo?

FANNY: Het is een miskraam van amper zes weken, Walter. Een paar dagen rust en ik kan weer verder met mijn gewone leven.

JURGEN: En ons leven dan! Onze wensdroom is aan diggelen. Van het ene moment op het andere word ik uit een droom gekatapulteerd. Het kindje waar ik nu al van hield, is er niet meer. Het zal er nooit meer zijn. *(weent)*

WALTER: Kom, kom, drama Queen. Je moet je zus niet met een schuldgevoel opzadelen. Wij slaan er ons wel door. Je moet het zo bekijken, schat: als de zon aan de ene kant ondergaat, komt ze aan de andere kant weer op.

FANNY: *(sarcastisch)* Tenzij bij een volledige zonsverduistering. Ik meen de auto van Alex gehoord te hebben. Blijf mekaar steunen en troosten. Ik kom er wel overheen. *(af met handtas)*

WALTER: Ik had toch gezegd dat zoiets kon gebeuren. Gelukkig is Marjolein er nog.

JURGEN: Ik had me al verheugd op 2 kindjes. Het zou zo mooi geweest zijn. Zo'n twee pagaddertjes. Dat het zo ineens moet mislukken.

WALTER: Een mislukking is een blauwe plek, schat. Geen tatoeage.

MARJOLEIN: *(op)* Ik moest overgeven en daarna had ik buikkrampen. En daar zat ik zonder gsm. 134 tegels! *(neemt gsm uit handtas)* Heeft er iemand gebeld? Amai, jullie zien er nogal uit. Nog een geluk dat jullie die mooie T-shirts niet aanhadden. Is Fanny naar huis? Eindelijk. Want ze begon serieus op mijn zenuwen te werken. Heel de tijd maar klagen over krampen. *(gsm belt, blij)* Sorry, 't is Georges.

WALTER: Georges?

JURGEN: Is dat die met de griep?

MARJOLEIN: *(telefoongesprek, poeslief)* Hi Georges... Mis je me?... Ik jou ook... Waarover heb je nagedacht?... Over mijn zwangerschap! Maar schat, ik zei het toch al: ik ben draagmoeder, voor mijn broer en schoonbroer... Nee, nee. In de Dag Allemaal stond het fout. Ik ben de enige draagmoeder... Wat zeg je, lieverd?... Ben jij onvruchtbaar?... Maar schat, ik heb toch al een kindje. Je hebt Robin ontmoet... Jij had graag een gezinnetje met twee kindjes... Nee, ik ben niet verplicht om dat kindje af te staan... Nee, er is geen contract... Is dat jouw diepste wens?... Oh schat, ik heb zelf ook altijd een gezinnetje met twee kindjes gewild... Ja, ik zal het hen zeggen... Afspreken? Nu? Waar?... Ok. Ik kom eraan. Kusje. *(haakt in)*

WALTER: Dat gaat niet door.

MARJOLEIN: Hela! Ik ben baas in eigen buik.

JURGEN: Marjolein, dat kan je ons toch niet aandoen.

MARJOLEIN: Jullie vinden nog wel een draagmoeder. Mijn broer kennende heeft hij met deze wending vast en zeker rekening gehouden. En als jullie mij nu willen verontschuldigen. Ik heb een afspraak *(af)*

JURGEN: *(paniekerig)* Walter! Wat nu?

WALTER: Ik snap het niet. Statisch gezien kon een van de twee een miskraam hebben. Maar dat mijn zus ons kindje wil houden omdat een onvruchtbare Tinder-freak een gezinnetje met twee kindjes wil, dat gaat mijn verstand te

boven. Ik geef het nog niet op. Marjolein heeft wel een sterk karakter, maar ze is kneedbaar.

JURGEN: Maar als we onze beide draagmoeders kwijt spelen. Wat doen we dan?

WALTER: Dan kopen we een goudvis.

KATRIEN: *(op)* Sorry. Stoor ik?

WALTER: Katrien! Moest jij vanmorgen om 9 uur al niet hier zijn?

KATRIEN: Ja, maar ik kon echt niet vroeger komen. *(zoekt in handtas)* Ik ben naar de dokter geweest. *(geeft doktersbriefje)* Ik ben zwanger. *(zielig)* Ik kan als alleenstaande amper de eindjes aan mekaar knopen. Als er dan nog een kindje bijkomt dan weet ik het helemaal niet meer. En een abortus kan ik niet betalen. Ik ben ten einde raad. Ik weet het niet meer, ik weet het niet meer.

(Jurgen en Walter kijken elkaar betekenisvol aan)

WALTER: Zullen we haar kindje adopteren?

JURGEN: Als ze het aan ons wil afstaan.

(Katrien kijkt Jurgen en Walter blij verrast aan)

DOEK

Einde 1ste bedrijf

2de BEDRIJF**1ste scène**

(Intro muziek. Suggestie: [Theme Mission Impossible](#). Het is een maand later. In de fruitschaal ligt een banaan. Walter is op. Hij knutselt onhandig een Ikea wiegje ineen. De onderdelen liggen overal verspreid. Op de tafel: gereedschap en hoopjes voorgesorteerde schroeven. Dan Jurgen op met een pop in een babydraagdoek.)

JURGEN: Kijk eens, sjoeke.

WALTER: *(schrikt)* Waar heb je die kleine gehaald? Die is toch niet voor ons? Of wel?

JURGEN: Dat is een pop, slimmeke. Ik ben aan 't oefenen met een draagdoek. Kijk eens, zo sta ik binnenkort in de keuken. Dan heb ik mijn handen vrij terwijl ons baby'tje tegen mijn borst ligt te soezen. Schattig, eh?

WALTER: Je zou me beter wat helpen.

JURGEN: Is dat het wiegje?

WALTER; Dat moet het wiegje worden. Maar ik zie het bos tussen de bomen niet. Kijk eens hoeveel stukken hier liggen. Dat moet allemaal ineen passen. En het plan is allesbehalve duidelijk. Ik ben al een uur bezig en heb alleen nog maar de vijzen gesorteerd.

JURGEN: Ik zei nog dat we niet bij Ikea mochten kopen. Daar verkopen ze geen meubels. Daar verkopen ze puzzels.

WALTER: Wil je voor mij iets lief doen, schat?

JURGEN: *(sexy)* Ja natuurlijk, darling. In welke positie wil je het?

WALTER: Wil jij deze plank vasthouden, dan kan ik die vijzen erin draaien.

JURGEN: Klussen is niet mijn dada, sjoeke. Doe jij maar rustig voort. We hebben maar één wieg nodig en we hebben nog zeven maanden tijd.

WALTER: (*klust/prutst verder*) Ik had toch liever de kindjes van onze zussen.

JURGEN: Met het kindje van Katrien zullen wij ook een gelukkig gezinnetje zijn.

WALTER: Ook als dat een rosse kabouter is met een scheef gebit?

JURGEN: (*streng*) Ja, ook dan! Komaan Walter. Bij adoptie weet je nooit wat het wordt. Maar voor ons zal het het mooiste kindje van de wereld zijn.

WALTER: Hoe is het met Fanny? Heb je er al iets van gehoord.

JURGEN: Ik veronderstel dat alles goed is. 'k Heb haar al een hele maand niet gehoord of gezien. Weet jij al iets van Marjolein?

JURGEN: Nee. Die zal het te druk hebben met haar Tinderlover, zeker.

KATRIEN: (*op met gevulde wasmand*) Boven is alles gekuist. (*betekenisvol*) Ook de kinderkamer. Zal ik dan nu in de keuken beginnen? Dan zet ik tegelijk een wasmachine op.

WALTER: Eh Katrien.... Heb jij toevallig een foto van jouw ex-vriend?

JURGEN: Walter!

KATRIEN: Nee, maar ik heb wel veel foto's van jou. En ik heb alle artikels van jouw optredens bewaard. Ik ben lid van jouw fanclub.

WALTER: Mooi. Dan zou ik nog iets willen vragen. Zou je aan niemand – maar dan ook echt aan niemand – willen vertellen dat wij jouw baby willen adopteren?

KATRIEN: Dat had je me al gevraagd. Je mag gerust zijn, hoor. (*verliefd*) Het is ons geheimpje.

(*de bel gaat*)

JURGEN: Doe jij open, schat?

WALTER: Kan jij dat niet?

JURGEN: Ik moet nog leren hoe ik de baby uit het draagdoek moet halen.

(*Walter af, Jurgen wil de knoop van het draagdoek losmaken.*)

KATRIEN: Nee! Je moet eerst de baby er uithalen. Kom, ik zal helpen. Ik weet hoe het moet. Mijn zus had ook zo'n doek. *(zet wasmand op tafel)* Eerst moet je dit naar beneden trekken en voorzichtig een beentje los maken. En daarna het andere beentje...

(Fanny en Walter op, Katrien gaat door met pop en draagdoek te verwijderen, zie werkwijze draagdoek)

WALTER: *(tot Fanny)* Moest jij vandaag niet gaan werken? *(klungelt verder met bouwplan en wieg)*

FANNY: Ja, maar de firma is verhuisd en ik weet niet meer waar ze naartoe is.

WALTER: Huh?

FANNY: Nee maar! Jullie hebben een baby! Of is die kleine van u, madame?

KATRIEN: *(giechelt)* Nee, niet van mij.

JURGEN: Dat is een pop. Ik ben aan 't oefenen met een draagdoek.

FANNY: Oh ja? Voor welke baby?

WALTER: Na jouw miskraam zijn wij aan adoptie beginnen denken.

FANNY: Adoptie? Ik dacht dat jullie dat niet wilden doen. Al die screenings, informatiesessies, trainingen. En dan die inspecties. Jij zei toch, Walter, dat die inspecties zo fanatiek zijn dat ze net niet met een trechter in je kont komen kijken?

JURGEN: *(olijk)* Oh, maar van mij mogen ze dat, hoor.

FANNY: Wat ben je aan 't maken?

WALTER: Een wiegje.

FANNY: Nu al?

WALTER: *(kregelig)* Ja nu al. En wanneer we er een baby kunnen inleggen, zullen we wel zien.

KATRIEN: Maar mijnheer, jullie krijgen toch...

WALTER: Katrien! Ga de was doen!

KATRIEN: Ik wou alleen maar zeggen...

WALTER: De was, Katrien!

KATRIEN: Ja, mijnheer.

FANNY: Wacht! Ik zal de deur opendoen. *(trekt aan de deur)*

JURGEN: Duwen, Fanny! Duwen! *(probeert onhandig het +/- 4 meter lange draagdoek op te plooiën, blijft daar geruime tijd mee bezig)*

FANNY: Ah ja.

(Katrien stuntelig af met wasmand, Walter werkt)

FANNY: Jullie poetsvrouw is precies niet het scherpste mes in de schuif.

WALTER: Dat zou ik van jou ook kunnen zeggen. Je weet niet meer waar je werkt, je weet niet hoe onze keukendeur opengaat... *(wil twee planken verbinden)* Verdomme, dat stuk past daar niet aan!

FANNY: Natuurlijk niet. Dat moet hier aan. Wacht, ik zal helpen.

(Fanny hangt handtas aan haar nek, zwaait hem dan op haar rug)

FANNY: Die vijzen moet je eerst hier in draaien. En dan kan je dat stuk hieraan monteren. Ik zal deze plank vast houden. *(deze zin aanpassen aan de werkelijke stand van zaken. Fanny's richtlijnen zijn juist.)*

WALTER: Ben je zeker? Staat het zo in het plan?

FANNY: Ik moet daar geen plan voor hebben. Ik zie dat zo.

JURGEN: Geloof haar maar. Zij heeft zoveel talent voor handigheid geërfd, dat er voor mij niks meer overbleef.

WALTER: *(schroeft vijs in hout)* Amai, dat is hard hout. Ik krijg die vijs daar bijna niet in.

FANNY: Dan moet je wat vaseline aan die vijs doen. Dan gaat dat beter. Wacht! Ik heb een potje vaseline in mijn handtas zitten. *(zoekt handtas)*

WALTER: Loop jij altijd met een potje vaseline rond?

FANNY: Ik gebruik dat als balsem voor mijn lippen. Waar is mijn handtas?

(zoekt)

JURGEN: *(snokt aan Fanny's handtas)* Is het deze?

FANNY: Ho joh! Je moet me niet ophangen. *(Jurgen trekt de riem over haar hoofd, geeft handtas)* Dat is mijn handtas. Waar heb je die gevonden?

JURGEN: Die hing op jouw rug.

FANNY: Oh. *(zoekt in handtas)* Wat moest jij ook weer hebben, Walter?

WALTER: Vaseline.

FANNY: Is jullie glijmiddel op?

WALTER: Volgens jou moet ik daar een vijs mee insmeren.

FANNY: Oh ja, dat was het. *(geeft potje vaseline)*

JURGEN: Nu ben je wel heel verstrooid, eh Fanny.

WALTER: Dat kan toch geen zwangerschapsdementie zijn. Je bent niet meer zwanger.

FANNY: Zwanger! Juist! Dat kwam ik zeggen! Goh, het is wel erg met mij de laatste tijd. Zoals gisteren. Ik voelde een acute diarree opkomen. Ik zette het op een lopen en ineens... wist ik niet meer naar waar ik moest lopen. Enfin, ik kom zeggen dat ik nog altijd zwanger ben.

WALTER en JURGEN: WAT?!

JURGEN: Maar je had toch een miskraam. *(legt opgevouwen draagdoek op stoel)*

FANNY: Het zit zo. Alex is die dag met mij naar de kliniek gereden. Hij had horen zeggen dat een bloeding niet noodzakelijk het einde betekent. Ik heb dan een week in de kliniek gelegen en de dokters hebben jullie boeleke kunnen redden. Einde verhaal. Nog zeven maanden en dan zijn jullie papa en pappie.

JURGEN: OMG! Walter! Hoor je dat! Yes, yes, yes! Feestje! Feestje!

(Muziek: Waar is dat feestje – Pita boys. Jurgen en Walter zingen/dansen uitbundig, Fanny danst solo en zwaait vrolijk met haar handtas – waar van alles uit vliegt? Dan Katrien op. Muziek stopt.)

KATRIEN: Het is middag. Zou ik iets mogen eten?

WALTER: Natuurlijk mag je dat. Dat moet je toch niet vragen.

KATRIEN: Ja maar, ik ben mijn boterhammen vergeten.

WALTER: Kijk dan maar in de keukenkastjes en de frigo. Daar vind je nog wel wat.

KATRIEN: Dank u. *(af)*

FANNY: En jullie? Moeten jullie 's middags niet eten? Ik heb anders wel honger.

JURGEN: Ik kan ook wel een hapje verdragen. Jij ook, sjoeke?

WALTER: Ik had graag het wiegje klaar voor we gingen eten.

FANNY: Dat kan straks ook nog. Ik help je wel. Kom. Maak de tafel leeg. Het gereedschap weg. Die vijzen van tafel. *(veegt alle vijzen in een doosje)*

WALTER: *(verbijsterd)* Daar heb ik een uur aan gesorteerd!

FANNY: Dan doe je dat straks nog maar eens. Eten moet je aan een propere tafel. *(neemt opgevouwen draagdoek en veegt er de tafel mee schoon)*

JURGEN: *(verbijsterd)* Dat doek heb ik nog maar net opgeplooid.

FANNY: Ziezo. Dek de tafel maar voor 4 personen. Dan kan Katrien er komen bij zitten. Ik zal eens gaan zien wat er zoal te eten valt. *(af naar keuken)*
(Walter en Jurgen dekken de tafel)

WALTER: Ben ik blij dat ik een homo ben en geen vrouw in huis heb. Zo'n wildwaterbaan als jouw zus zou ik niet overleven.

JURGEN: Fanny kan nogal druk uit de hoek komen. Maar het is goed bedoeld.

WALTER: Daar twijfel ik niet aan. Maar ze had ons wel wat eerder kunnen zeggen dat ze nog in verwachting is.

JURGEN: Wat doen we nu met Katrien?

WALTER: Daar gaan we mee door. We adopteren haar baby. We hadden toch al gerekend op twee kindjes. En op Marjolein moeten we niet rekenen. Die laat niks meer van zich horen.

JURGEN: Kunnen we Marjolein niet terugfluiten? Het was toch mijn 'marchandise'.

WALTER: *(sarcastisch)* Op het moment dat het sperma in de merrie geïnsemineerd is, is het haar eigendom.

JURGEN: Dan moeten we die andere kamer nog schilderen.

WALTER: Dat doen we dit weekend. Maar! Alleen wij twee. Zonder Fanny.

JURGEN: *(plagend)* Alleen met mij? Durf jij dat?

WALTER: *(romantisch)* Alleen met jou wil ik mijn leven delen.

(Walter zingt of playbackt het refrein van "Alleen met jou" van André Hazes. Op het moment dat Jurgen en Walter willen kussen (bij playback stopt hier de muziek) Fanny en Katrien op met plateaus waarop: brood, pot choco, pot augurken, spuitbus slagroom, mosterd, boter, kaas, salami en ander broodbeleg. Het eten wordt op tafel gezet en iedereen schuift aan.)

FANNY: De koffie komt zo. Dat wordt een gezellige maaltijd, zo met z'n allen aan tafel. Het lijkt wel een feestje. En eigenlijk is het ook een feestje, eh? Een viering van de hernieuwde hoop op een baby'tje.

(Katrien glundert)

JURGEN: Fanny!

FANNY: Oei, heb ik mijn mond voorbijgepraat?

KATRIEN: 't Is niks hoor. Binnen een maand of 7 komt het toch uit.

WALTER: Ik denk dat de koffie klaar is, Katrien.

KATRIEN: Ja, ik denk het ook. *(blijft zitten)*

WALTER: Zou jij de koffie willen halen, alsjeblieft?

KATRIEN: Oh, ja, natuurlijk. *(af naar keuken)*

FANNY: Ik beseft dat ik mijn mond voorbij gepraat heb. Maar zij weet precies iets dat ik niet weet.

WALTER: Ze ziet dat we een wiegje aan 't maken zijn en dat die ene kamer geschilderd is. En onze kinderwens stond in de Dag Allemaal.

FANNY: Ja, maar daar stond ook in dat ik een miskraam had.

(Katrien op, serveert koffie)

JURGEN: *(presenteert kaas aan Fanny)* Wil jij kaas op de boterham, Fanny?

FANNY: Nee, ik ga voor salami met slagroom.

JURGEN: Bweik!

WALTER: Die combinatie kan toch niet lekker zijn.

FANNY: Niet zeuren, eh jongens. Ik heb daar razende goesting voor, dus eet ik waar ik goesting voor heb.

(de deurbel gaat)

WALTER: 't Wil weer eens lukken. We zijn aan 't eten.

JURGEN: Ik doe wel open. *(af naar hal)*

FANNY: Wat wil jij eten, Katrien?

KATRIEN: Euh... een boterham met choco en augurken.

FANNY: Choco met augurken! Ben jij zwanger?

(Walter verslikt zich in de koffie, springt op, hoest onbedaarlijk. Jurgen en Marjolein op)

JURGEN: Oei Walter! Wat scheelt er?

WALTER: *(met hese stem)* Verkeerd keelgat.

FANNY: Klop op zijn rug, Jurgen. Dat helpt.

MARJOLEIN: Hij ziet nog niet blauw. Dat komt wel goed.

WALTER: Wat kom jij hier doen? Moet jij die gast met zijn glanzende lippen niet gaan aflikken?

MARJOLEIN: Ook een goeiemiddag. Ik kom voor een gesprek onder vier ogen.

JURGEN: Mogen het er ook zes zijn?

FANNY: Of acht. Dat is ook leuk.

WALTER: Moet dat nu? We zijn aan 't eten.

KATRIEN: Misschien kan madame eerst mee eten. (*merkt boze blik van Walter, kleintjes*) In mijn familie mogen bezoekers altijd blijven eten.

JURGEN: In deze familie ook. (*biedt zijn stoel aan*) Kom, ga hier maar zitten, Marjolein. Wat wil je eten?

MARJOLEIN: Mag ik die banaan daar?

JURGEN: Die banaan. (*geeft banaan uit fruitschaal*) En ketchup zeker?

MARJOLEIN: Wat ben jij toch een voorkomende gastheer. Ja, ik had er graag ketchup bij.

JURGEN: Komt eraan. (*af naar keuken*)

KATRIEN: Ga jij banaan met ketchup eten? Is dat niet vies?

MARJOLEIN: Nee, dat is lekker. Wat eet jij? (*kijkt tussen sneden brood van Katrien*) Is dat salami met slagroom? Yikes. Dat is pas vies.

JURGEN: (*op met ketchup*) Alsjeblieft. Is alles naar wens, dames?

FANNY: (*heeft slagroom op lippen en wangen hangen*) Alles is pico bello, broertje. Je krijgt een 10 voor sfeer en gezelligheid. (*bijt in boterham*) Hm. Daar mag precies nog wat meer slagroom op. (*spuit slagroom op boterham*) Jij ook wat slagroom, Marjolein?

MARJOLEIN: Wel ja. Dat wil ik wel eens proberen.

KATRIEN: Ik wil ook wel wat slagroom.

(*Walter en Jurgen kijken terzijde met afgrijzen naar de smikkelende dames.* ¹)

¹ Mocht het eten voor de dames moeilijk te verorberen zijn, in een hangend bakje onder het tafelblad kunnen ze eventueel stiekem de onsmakelijke dingen laten verdwijnen.

JURGEN: Daar zou Jheronimus Bosch een schilderij van kunnen maken, eh Walter? “Het buffet van de bevruchte vrouwen”.

WALTER: Zo’n walgelijke combinaties. Dat is degoutant.

JURGEN: En die eten dat met smaak, eh.

WALTER: Mijn maag draait ervan om.

JURGEN: Maar zie ze nu toch eens smikkelen!

WALTER: Ik kan ’t niet zien! Ik kan ’t niet zien!

JURGEN: Sta ik in de weg? *(doet stapje achteruit)*

FANNY: Nu nog een dessertje. *(spuit slagroom in haar mond, dan tot de dames)*
Jullie ook?

MARJOLEIN en KATRIEN: Ja graag.

(Marjolein en Katrien spuiten om beurten slagroom in hun mond. Walter en Jurgen reageren met afgrijzen.)

FANNY: He jongens! Moeten jullie niet eten?

JURGEN: Nee, dank je. Mijn honger is over.

WALTER: Ik moet ook niks meer. Jullie mogen afruimen. Ik ga het wiegje afwerken. Nu onze bijdehante Fanny mijn gesorteerde vijzen in één doos gekukeld heeft, heb ik daar nog minstens drie uur werk aan.

MARJOLEIN: Welnee. Zo’n wieg steek je op een half uurtje ineen.

FANNY: En als ik help, is dat op twintig minuten gedaan. *(Walter en Jurgen kijken elkaar ongerust aan)* Kom Marjolein, wij zullen dat eens rap ineen steken. Jullie mogen de tafel afruimen.

(Muziek suggestie: [“Whistle while you work – Disney Snowwhite, instrumentaal”](#))
Fanny en Marjolein monteren de wieg. Zodra Walter, Jurgen en Katrien de tafel afgeruimd hebben, stopt de muziek. Fanny en Marjolein werken verder. Jurgen en Walter op uit keuken.)

WALTER: *(tot Katrien in keuken)* Ja, je mag de keuken poetsen. Wij blijven in de living. *(sluit keukendeur, tot Marjolein)* En ga je nu nog vertellen wat je komt doen?

JURGEN: Op dat antwoord zit ik ook al de hele tijd te wachten. Mag het echt niet onder zes ogen? Walter vertelt achteraf toch alles tegen mij.

FANNY: Geef dat inbussleuteltje eens, Jurgen.

JURGEN: Dat wat?

FANNY: Dat ijzeren staafje dat van boven en van onder geplooid is. De ene kant naar het westen en de andere kant naar het oosten.

JURGEN: *(tot Walter)* Snap jij wat ze bedoelt?

WALTER: *(geeft inbussleutelje)* Ik denk dat ze dit wil.

JURGEN: Nee, want kijk, dit wijst naar het noorden en dat naar het zuiden.

FANNY: Geef dat ding hier. Debiel. *(werkt)*

WALTER: *(tot Marjolein)* Kom je ons uitnodigen op je verlovingsfeest of wat?

MARJOLEIN: Ik kom zeggen dat mijn relatie met die knappe gast afgelopen is. Het was een bedrieger. Ik heb hem gedumpt.

JURGEN: Ik zei het nog: vertrouw nooit iemand met vochtige lippen.

MARJOLEIN: Hij was alleen in mij geïnteresseerd omdat hij wist dat ik jullie draagmoeder was. Toen begon op te vallen dat hij meer over jullie wilde weten dan over mij, kreeg ik argwaan en ging ik googelen. Uiteindelijk kwam ik tot de onthutsende vaststelling dat hij een reporter was. Een reporter van Dag Allemaal.

JURGEN: Nee!

WALTER: Dus hij heeft dat artikel geschreven!

MARJOLEIN: Ja. Maar ik ben nog meer te weten gekomen. De informatie voor dat fameuze artikel kwam niet van hem maar van jouw fanclub.

WALTER: Van mijn fanclub!

JURGEN: Maar waarom wou hij dan per se een gezinnetje van twee kindjes?

MARJOLEIN: Om een smeüiger verhaal te kunnen schrijven, zeker?

WALTER: Katrien is lid van mijn fanclub.

JURGEN: Maar wacht eens even! Als die grieperige gast eruit gebonjourd is...
dan... dan...

FANNY: *(gaat met een plank van de wieg bij het gezelschap staan)* Dan hebben
jullie weer TWEE draagmoeders.

JURGEN: T.t.twee?

MARJOLEIN: Doe niet onnozel. We weten het immers van mekaar.

FANNY: Maar we snappen het niet. En ik al zeker niet met mijn gestoord
hormonenhuishouden.

MARJOLEIN: Waarom twee draagmoeders, Walter? En waarom deed je alsof
ik jullie enige reddende engel was?

FANNY: Dat mag je aan mij ook uitleggen. Ik ben ook een beduveld hemels
wezen. Maar wacht daar nog even mee. *(laat plank vallen)* Ik moet echt
dringend.... Oe!... Heel dringend. *(af naar hal)*

JURGEN: *(raapt plank op)* Oh nee! Die plank is kapot.

MARJOLEIN: Dat is niet erg. Die wieg is toch te robuust, veel te massief voor
een schattig baby'tje. Ik snap niet dat jullie zo'n bouw pakket gekocht
hebben. Een massaproduct. Terwijl er bij Dreambaby (of andere naam van
babywinkel) zo'n snoezige, exclusieve wiegjes staan, die je niet moet
ineensteken. Wij zullen daar volgende week eens gaan kijken.

JURGEN: Zie je! Ik zei nog dat we niet bij de Ikea mochten kopen.

WALTER: Er is niks mis met die wieg.

JURGEN: Jawel, er is een plank kapot.

WALTER: Losse stukken kunnen we nabestellen.

MARJOLEIN: Gebruik voor mijn part die wieg voor Fanny's baby. Maar voor mijn kindje wil ik een mooiere wieg. Iets romantisch. Met veel kant en broderie.

WALTER: Twee verschillende wiegjes? Dat zou van bij de geboorte al discriminatie zijn.

MARJOLEIN: Nu ik weer in de running ben als draagmoeder moeten toch nog een wieg bijkopen. Koop dan ineens twee dezelfde. Maar ik wil wel mee gaan kiezen.

JURGEN: *(kleintjes)* Eigenlijk heeft Marjolein gelijk, sjoeke. Deze wieg is nogal basic. Zo.... Zweeds. En je moet er nog uren aan werken. En daarna moet je er nog zo één ineensteken. Dan kunnen we toch beter...

WALTER: 't Is al goed. Volgende week gaan we shoppen.

FANNY: *(Fanny krakkemikkig op, heeft pijn)* Amai jongens. Dat was pijnlijk.

MARJOLEIN: Constipatie?

FANNY: Nee. Het ging vanzelf.

JURGEN: Toch weer geen miskraam!

FANNY: Ik heb me alleen maar vergist. Dju toch! Die stomme hormonen. Ik wou wc-papier pakken. Maar toen heb ik waarschijnlijk mijn verkeerde hand uitgestoken. Want in plaats van wc-papier heb ik, zonder dat ik het besepte, de wc-borstel gepakt... en gebruikt.

(Walter, Jurgen en Marjolein lachen)

FANNY: Ik kan jullie verzekeren, dat doet geen deugd. *(wil verdergaan met de montage van de wieg)*

MARJOLEIN: Laat die rommel maar liggen, Fanny. We hebben nog een uitleg tegoed.

FANNY: Een uitleg? Waarover?

MARJOLEIN: Waarom ze twee draagmoeders ingeschakeld hebben en waarom wij dat van mekaar niet mochten weten.

FANNY: Ah ja! Nu weet ik het weer. (*autoritair tot Walter*) Kom er nu maar eens mee voor de pinnen, eh mannekes. Dat geniepig gedoe heeft lang genoeg geduurd.

JURGEN: Wij wilden onze kinderwens waar maken. Meer moet je daar niet achter zoeken.

MARJOLEIN: Dat kon met één draagmoeder ook.

WALTER: Het is een lang verhaal. Kom, we gaan erbij zitten.

FANNY: Gaan zitten? Jij weet niet wat een stijve wc-borstel doet als je hem als wc-papier gebruikt, zeker?

WALTER: Ik had veel over draagmoeders en zwangerschap gelezen. Het meest verontrustend waren de statistieken. Er kan zoveel mis lopen. De kunstmatige inseminatie kan mislukken, er is 10 tot 15 % kans op een miskraam, er zijn enorm veel complicaties mogelijk. En we wilden onze droom zo snel mogelijk waar maken. Met twee draagmoeders vergrootten we de kans op slagen met een coëfficiënt van 2. Dat klinkt misschien "berekend", maar als alles goed ging, wilden we ook graag twee kindjes.

MARJOLEIN: Dus jullie hebben op twee paarden gewed.

WALTER: Eigenlijk wel.

FANNY: Dat had je ons van bij het begin toch ook kunnen vertellen?

JURGEN: Dat durfden we niet!

FANNY: Waarom niet?

WALTER: Sedert onze trouwdag zijn jullie kat en hond, vanwege hetzelfde kleedje. Door allebei draagmoeder te willen zijn, ontstond dezelfde situatie. Allebei zwanger. Voor ons. Op hetzelfde tijdstip. Wij wilden een clash vermijden.

MARJOLEIN: Hoelang wilden jullie dat spelletje spelen?

WALTER: Tot wij officieel papa en pappie waren.

FANNY: En daarna mogen we weer in mekaars haren vliegen?

WALTER: Liefst niet. Want we wilden jullie nog vragen om meter te zijn.

FANNY: *(blij)* Mogen wij meter zijn? Yes, yes, yes! En wie wordt peter?

WALTER: Er komt geen peter aan te pas. Wij doen niet aan genderdiscriminatie.

JURGEN: Onze kindjes krijgen elk twee meters.

MARJOLEIN: *(blij)* Meen je dat? *(tot Fanny)* Dan wordt onze familiale betrokkenheid wel heel groot. Biologische moeder, tante én meter.

FANNY: Dan moeten wij voor de suikerbonen zorgen.

MARJOLEIN: Die halen we bij “Beschuit met muisjes” (of andere winkel met doopsuiker). Ben je daar al eens geweest? Die hebben een enorme keuze. In alle kleuren en smaken. En hun doosjes zijn heel origineel. Zullen we eens gaan kijken? Je mag meerijden.

FANNY: Kunnen we daar ook te voet naartoe?

MARJOLEIN: Het is wel een eindje stappen. Maar het kan.

FANNY: Dan zou ik liever te voet gaan.

MARJOLEIN: Waarom?

FANNY: *(korzelig)* Omdat ik mijn gat verminkt is, tiens.

MARJOLEIN: Ok, dan gaan we te voet. Met jouw geblesseerd achterwerk kunnen dan wel geen terrasje doen. Maar dat geeft niet. Dan springen we onderweg eens bij Dreambaby binnen. Daar hebben ze schattige wiegjes. Want dat Ikea-ding gebruiken we niet. Onze baby's verdienen een mooier wiegje. Ik had gedacht aan een handgemaakt, wit rotan wiegje, met een kanten hemel met geborduurde bloemetjes... *(enz.)*

(Marjolein tatert verder en leidt Fanny mee af. Walter en Jurgen staan er beduusd bij te kijken.)

JURGEN: Wel godzjumenas! Waren dat twee vriendinnen die buiten gingen?

WALTER: Ik begrijp er geen snars meer van.

JURGEN: Vorige maand zouden ze mekaar nog dood gebliksemd hebben. En nu? Ze gaan een terrasje doen, ze gaan shoppen. Hebben die iets gesnoven, of wat?

WALTER: We zullen maar denken dat het de hormonen zijn, zeker? Stemningswisselingen is ook een veel voorkomend symptoom.

JURGEN: Dan zal het dat wel zijn. Enfin? Onze twee draagmoeders zijn weer in de running zijn. En wij zijn weer in blijde verwachting. Nu kunnen we die andere kamer ook schilderen. Wat doen we met die Ikea-wieg? Naar het containerpark?

WALTER: Vergeet jij niks?

JURGEN: Ik moet dat draagdoek en die pop nog weggelaten, ja. Maar dat is zo gebeurd.

WALTER: Wat doen we met de adoptie van Katriens baby?

JURGEN: Shit! Daar had ik niet meer aan gedacht.

WALTER: Ze was zo blij dat wij haar baby wilden adopteren.

JURGEN: En wij waren toen dolblij dat ze haar kindje aan ons wou geven. Sapristi Walter. Dat wordt een zware gewetenskwesie. Maar drie kindjes. Zien wij dat zitten?

WALTER: Drie vind ik nogal veel. Maar stel dat er iets fout loopt met onze draagmoeders.

JURGEN: Tja. Een coëfficiënt 3 is natuurlijk NOG safer.

WALTER: Anderzijds verdenk ik Katrien ervan dat zij onze gezinssituatie bij de fanclub gelekt heeft. Want wat in de Dag Allemaal stond, klopt met de toestand toen Fanny van "de verf" gegeten had. En Katrien was toen hier. Dat kunnen we zomaar niet laten gaan. We moeten onze poetsvrouw kunnen vertrouwen.

KATRIEN: *(op)* Kan ik al aan de living beginnen, mijnheer Walter?

JURGEN: Ik denk dat ik een doucheke ga pakken.

WALTER: *(tot Jurgen)* Hier blijven jij! *(tot Katrien)* Kom hier even zitten, Katrien. Ik zou met jou eens willen praten.

(Walter en Katrien gaan aan tafel zitten, Jurgen zet zich terzijde)

KATRIEN: Heb ik iets verkeerd gedaan, mijnheer Walter? Ik poets nochtans heel zorgvuldig. Ik buk me nog om de hoekjes proper te maken. Er zijn er niet veel die dat nog doen.

WALTER: Wij vermoeden dat jij mijn fanclub gebrieft hebt over onze draagmoeders. Dat je privé informatie hebt doorgespeeld die nadien in de Dag Allemaal gepubliceerd is. Klopt dat?

KATRIEN: *(zielig)* Ik heb het alleen maar doorgegeven aan de fanclub, mijnheer Walter. Die publiceert zoiets op hun website. Die is alleen maar voor de leden. Daar geraak je alleen maar in met een paswoord. Ik wist niet dat het in een boekske zou staan. Dat was niet de bedoeling.

WALTER: Ik twijfel niet aan jouw goede bedoelingen. Maar zoiets mag nooit meer gebeuren. Wat hier binnen gezegd en gedaan wordt, hoeft niemand te weten. Ook de fanclub niet.

KATRIEN: Ik zal het nooit meer doen, mijnheer Walter. Ik zweer het. Op mijn communiezieltje.

JURGEN: *(terzijde)* En dat heeft ze volgens mij nog.

WALTER: Dan is er nog een andere kwestie. Wij hadden afgesproken dat wij jouw baby zouden adopteren.

KATRIEN: Oh mijnheer Walter. Dat gaan jullie toch echt wel doen, eh?
(gevoelig) Als jullie het niet adopteren moet ik het in een vondelingenschuif leggen, ocharm. Want ik kan het niet grootbrengen. Ik kan amper mijn huur en de vaste kosten betalen. Voor mijn eten ga ik naar de voedselbank of ik haal al eens iets uit een vuilbak. *(Jurgen snottert)* Ik zou mijn kindje wel willen houden, maar wat voor leven heeft het dan? Bij jullie gaat hij het goed hebben. Daar ben ik zeker van. En als hij, of zij, later geslaagd is in het leven, zal ik fier zijn. Met een krop in de keel, dat wel. Maar tegelijk blij dat ik mijn kindje afgestaan heb en het daardoor gelukkig

is. En natuurlijk ook dankbaar omdat jullie dat ongewenste wichtje een kans gegeven hebben.

(Jurgen weent tranen met tuiten)

WALTER: *(geëmotioneerd)* Natuurlijk willen wij jouw baby adopteren, Katrien. Maar dan rekenen we wel op jouw discretie. Geen woord over wat wij overeengekomen zijn of over wat hier gebeurt. Tegen niemand.

KATRIEN: Dat beloof ik. Dat zweer ik.

WALTER: Dan mag je nu naar huis. De living is nu te wanordelijk om te poetsen. En Jurgen en ik moeten het wiegje voor jouw baby nog monteren.

KATRIEN: Dank u, mijnheer Walter. *(kust Walters handen)* Dank u, mijnheer Jurgen. *(kust Jurgens handen, dan af)*

JURGEN: Ik dacht dat je de adoptie ging afblazen.

WALTER: Ik kon het niet.

JURGEN: 't Is daarom dat ik zoveel van je hou, Walter. Omdat je diep van binnen dat zachte eitje bent dat gevoelens toelaat. Kom hier, schat van mijn hart.

(Jurgen en Walter omhelzen elkaar)

WALTER: En wat doen we nu?

JURGEN: Dat Ikea-wiegje ineensteken, verdorie. En ik ga helpen.

(Muziek suggestie: ["que sera sera" instrumentaal – Andras de Laszlo](#))

Einde 1ste scène van 2de bedrijf

2DE BEDRIJF**2de scène**

(Muziek suggestie: [“que sera sera” instrumentaal – Andras de Laszlo](#). Het is 7 maanden later. De woonkamer is netjes. Walter zit aan tafel met een slabbetje om.)

JURGEN: (op met twee fruitpapjes) Nu moet je dit fruitpapje eens proeven, schat. Dit is mangomoes. (voert Walter) Mondje open. En... “hap”! (Walter duwt “babygewijs” de mangomoes met zijn tong uit zijn mond) Is het niet lekker?

WALTER: De bananenpuree en de appelmoes vond ik lekker. Maar dit is niet te vreten. Dat mag je schrappen.

JURGEN: Ok. Dan heb ik als laatste nog perenpuree.

WALTER: Moeten we dit echt nu al allemaal uitproberen? Onze kindjes zijn nog niet geboren!

JURGEN: Onze moedertjes zijn hoogzwanger. Dus kunnen we maar beter voorbereid zijn. Kom. Mondje open.... Verder open. Ik moet de lepel er in krijgen. Zo ja. En nu... hap!

WALTER: (slikt perenpuree in) Dat is lekker. (doet slabbetje af) Nu zijn we toch wel aan 't overdrijven, eh Jurgen. Voor een fruitpapje moet een baby minstens vier maanden zijn.

JURGEN: Darling. Als onze kindjes er zijn, komen er veel nieuwe dingen op ons af. Dan zullen we blij zijn dat we op voorhand al een paar zaken geleerd hebben.

WALTER: Ik maak me meer zorgen over het Ikea-wiegje dat op de zolder staat. Onze zussen weten nog altijd niet dat we drie kindjes verwachten. Misschien moeten we die adoptie toch maar afzeggen.

JURGEN: Dat kunnen we Katrien niet aandoen. Ze is nu open gebloeid. Ze zweeft in een roze wolk. Laat alles maar op zijn beloop. We gingen wel

voor twee baby's, maar mits een kleine inspanning krijgen we er ook drie groot.

(de deurbel gaat)

WALTER: Ik doe wel open.

(Jurgen ruimt de tafel af. Walter, hoogzwangere Marjolein en Fanny op. De dames dragen boodschappentassen.)

MARJOLEIN: We zijn nog eens naar de gynaecoloog geweest.

WALTER: Was het daar uitverkoop?

FANNY: We hebben onderweg nog wat boodschappen gedaan.

MARJOLEIN: Dat was onze laatste echografie, eh Fanny?

FANNY: Yep. De laatste.

JURGEN: Kon je het kindje al goed zien? Hebben jullie een echofoto meegebracht?

FANNY: Nee, daar zie je toch niet veel op. Wacht maar rustig af tot je dat schattig, roze mensenkindje ziet. 't Is pas dan dat het vaderinstinct boven komt.

WALTER: Kennen jullie het geslacht?

FANNY: Ja. Maar dat gaan we niet vertellen.

MARJOLEIN: We hebben nog wat genderneutrale babykleertjes gekocht. We zullen ze boven in de kleerkastjes gaan leggen.

WALTER: Dat zullen wij wel doen. De kastjes zijn nog niet helemaal gemonteerd en Katrien is boven aan 't poetsen.

MARJOLEIN: Dan zullen we eerst de to-do-lijst bespreken. *(Ontrolt lange lijst uit haar handtas - cfr. rol voor kastickets)*

JURGEN: *(verschrikt)* Moeten we dat nog allemaal doen?

MARJOLEIN: Jazeker. Daar verschiet je van, eh?

WALTER: Geef eens een paar voorbeelden van die "to-do's".

MARJOLEIN: *(leest hier en daar op de to-do-lijst)* Verlof aanvragen, geboortelijst opstellen voor de cadeautjes, pampers in huis halen, het autozitje installeren, babyborrel organiseren, een crèche of onthaalmoeder zoeken, een potje Vicks kopen...

JURGEN: Vicks? Waarvoor hebben we dat nodig?

FANNY: Om onder je neus te smeren als je een bruine luier moet vervangen.

MARJOLEIN: *(leest verder)* De geboortekaartjes laten drukken, een luiieremmer kopen...

WALTER: Stop! Dat zijn allemaal dingen die Jurgen en ik moeten doen, Marjolein. Daar moet jij je niks van aantrekken. Dat doen wij wel.

JURGEN: Maar dat lijstje mag je wel hier laten.

MARJOLEIN: Zoals je wilt. Maar kom nadien niet klagen dat je te veel te doen hebt.

(Marjolein rolt het lijstje terug op en geeft het aan Jurgen, die het in het bovenzakje van zijn hemd of shirt steekt)

KATRIEN: *(hoogzwanger, blijgezind op met stofzuiger)* Goedemorgen allemaal!

FANNY: Daar zie! Nog een aanstaande moeder. Zo te zien gaat het bij jou ook niet lang meer duren.

KATRIEN: Ik ben uitgerekend voor volgende week. *(merkt Fanny's toestand)* Ik dacht dat jij een miskraam had.

FANNY: Ja, maar dat is goed gekomen.

KATRIEN: Oh.

MARJOLEIN: Heb jij je vluchtkoffertje al klaar?

KATRIEN: ...Vluchtkoffertje?

MARJOLEIN: Dat is een valies waar alles inzit voor als je onverwacht naar het ziekenhuis moet.

KATRIEN: Wat zit daar dan zoal in?

MARJOLEIN: Wacht. Ik heb daar een lijstje van. *(Rolt nog een kasticketrolletje uit haar handtas, leest)* Telefoon, portemonnee, sleutels, tandenborstel, tandpasta, deodorant, nachtkleed... Hier, je mag het hebben. Mijn vluchtbox zit toch al in de auto.

KATRIEN: Dank u.

FANNY: Ik maak geen vluchtbox. Als ik in de kliniek iets nodig heb, brengt Alex dat wel. *(tot Katrien)* Jouw man zou dat toch ook doen, niet?

KATRIEN: Ik heb geen man.

FANNY: Een vrouw dan?

MARJOLEIN: Fanny!

FANNY: In dit huis mag zo'n vraag toch wel gesteld worden, zeker?

MARJOLEIN: *(tot Katrien)* Ga jij borstvoeding geven?

FANNY: Ik raad het niet aan. En zeker niet als je blijft werken. Tepelkloven zijn geen pretje. Dat kan ik je verzekeren.

WALTER: *(ongemakkelijk kuchje, tot Jurgen)* Wij zullen boven de kleerkastjes maar gaan afwerken, zeker?

JURGEN: Ik ben blij dat je het vraagt.

MARJOLEIN: Neem onze aankopen mee. Dan kunnen jullie de kleertjes gelijk in de kastjes leggen.

(Walter en Jurgen af met boodschappentassen)

FANNY: *(tot Katrien)* Als jij geen man en ook geen vrouw hebt, sta jij er alleen voor. Hoe ga je dat bolwerken?

KATRIEN: Ik heb de middelen niet om mijn kindje zelf groot te brengen. Het wordt geadopteerd. En neem me nu niet kwalijk, ik moet de stofzuiger wegzetten en ik zou graag iets eten.

FANNY: Dat moet je zeker doen. Eten voor twee.

KATRIEN: Nee, nee. Een 'beetje' eten. Anders word ik te dik.

MARJOLEIN: Och, naar de lijn moet je niet kijken. Welke lijn je ook hebt, het voelt nooit goed. Dunne vrouwen denken dat ze mollig zijn en mollige vrouwen denken dat ze dik zijn.

FANNY: En dikke vrouwen denken dat ze leggings moeten dragen.

MARJOLEIN: Wat ga je eten?

KATRIEN: Een boterham met choco en augurken. Daar ben ik verzot op. *(af in keuken)*

FANNY: Bingo! Nu weet ik het weer. Toen onze broers zagezegd geen draagmoeders meer hadden, at Katrien ook een boterham met choco en augurken. Ik vroeg toen nog of ze zwanger was. Maar toen kwam er iets tussen.

MARJOLEIN: Jouw geheugen is precies weer helemaal in orde.

FANNY: Gelukkig maar. Want de laatste farce die ik met dat stomme brein meegemaakt hebt, was vreselijk gênant.

MARJOLEIN: Vertel.

FANNY: Ik was aan 't wandelen en zag twee mannen aankomen met hetzelfde kostuum. Toen ik hen passeerde, vroeg ik stommelings: "zijn jullie homo's?" Toen hebben ze mij gearresteerd.

(Marjolein lacht uitbundig)

FANNY: En ik herinner me nog iets. Diezelfde dag zei Walter tegen mij dat ze een kindje gingen adopteren. Zij dachten toen nog dat hun "drachtige merries" de finish niet zouden halen.

MARJOLEIN: Katrien was toen zwanger. En ze heeft geen man.

FANNY: En geen vrouw.

MARJOLEIN: En haar kindje wordt geadopteerd.

FANNY: Zouden Walter en Jurgen daar voor iets tussen zitten?

MARJOLEIN: Daar moeten we het fijne van weten. *(roept) Katrien! (Katrien op met boterham met choco en pot augurken)* Kom er nog eens even bij zitten. Breng je boterham en die pot augurken maar mee.

FANNY: Kom, geef die pot augurken maar aan mij. *(neemt pot augurken)*

KATRIEN: Ja maar, ik moet mijn boterham nog beleggen.

FANNY: *(vist augurk uit de pot en houdt hem plagend voor Katriens neus, die verlekkerd naar de augurk kijkt)* Je zal elke augurk moeten verdienen. Voor elk eerlijk antwoord krijg je een stuk augurk. Je hoeft alleen maar ja of nee te antwoorden. Ben je niet eerlijk of weet je het niet, eten wij de plak augurk op. Nietwaar Marjolein?

KATRIEN: Is dit een spelletje?

MARJOLEIN: Ja, wij doen graag gezelschapsspelletjes.

KATRIEN: Ok. Vraag maar op.

FANNY: Eerste vraag: zijn jouw adoptieouders familie van jou? *(wiebelt plagend met een plak augurk)*

KATRIEN: Nee. *(krijgt een plak augurk)*

MARJOLEIN: *(Vist augurk uit de pot)* Zijn het vrienden van jou?

KATRIEN: Nee. *(krijgt een stuk augurk)*

FANNY: Poets je bij die adoptieouders?

KATRIEN: Ja. *(krijgt stuk augurk)*

MARJOLEIN: Wonen ze in een groot huis?

KATRIEN: Ja. *(krijgt een stuk augurk)*

FANNY: Hebben die mensen nog kindjes?

KATRIEN: N..j..n..j.. Dat weet ik niet.

FANNY: Deze augurk is voor mij. *(eet augurk)*

MARJOLEIN: Kennen wij die mensen? Eerlijk zijn, eh!

KATRIEN:... Ja. *(krijgt een stuk augurk)*

FANNY: Zijn Jurgen en Walter de adoptieouders?

KATRIEN:... Dat mag ik niet zeggen.

FANNY: Dat antwoord telt niet. *(eet laatste stuk augurk)*

KATRIEN: Ik vind dit geen leuk spelletje. *(af met boterham en augurkenpot naar keuken)*

MARJOLEIN: Oh my God! Ze gaan Katriens baby adopteren.

FANNY: Ze weten niet waar ze aan begonnen zijn.

MARJOLEIN: Ze gaan handen te kort hebben.

(Walter en Jurgen op)

MARJOLEIN: Heb jij dat to-do-lijstje nog, Jurgen?

JURGEN: Ja hier. In mijn borstzakje. *(het begin van het rolletje steekt ietwat uit)*

MARJOLEIN: Geef dat eens hier. *(pakt het uitstekende deel van de ticket en gaat er mee naar de tafel. Het rolletje ontrolt in Jurgens borstzakje, zodat een papieren slinger ontstaat)*

WALTER: Maar Marjolein, ik had toch gezegd dat wij voor alles gingen zorgen.

MARJOLEIN: In dat lijstje ontbreekt nog een cruciaal element. *(schrijft)* "Wieg bij kopen". Als jullie Katriens kindje willen adopteren, mij goed. Maar dat baby'tje heeft een wieg nodig.

JURGEN: *(rolt to-do-lijst op, kleintjes)* Dus jullie weten het?

MARJOLEIN: Ja. Maar als jullie het ons eerder verteld hadden, hadden we het afgeraden.

WALTER: Wij hebben graag kindjes, Marjolein. En we hebben besloten om het in één keer goed te doen.

FANNY: Wees maar zeker dat jullie het goed gedaan hebben. Oh!... Ah!... *(krijgt wee)*

JURGEN: Wat scheelt er?

MARJOLEIN: Volgens mij is dat een wee.

WALTER: Moeten we naar het hospitaal?

FANNY: Nee, wacht nog maar eventjes. Wil jij chronometreeren, Marjolein?

MARJOLEIN: Ok.

KATRIEN: *(wenend op)* Ik heb in mijn broek geplast. Ik kan er echt niet aan doen, mijnheer Walter. Het liep er zo ineens uit.

MARJOLEIN: Haar water is gebroken. Zij moet naar de kliniek. Ah!... Au!...
(krijgt wee)

FANNY: Rij de auto voor. Rap! Ah!... Au!...

MARJOLEIN: De sleutels van mijn auto zitten in mijn handtas. Rij die ook maar voor. Want ik denk dat vandaag De Gezinsbond er ineens een groot gezin gaat bij krijgen.

(Muziek: [“Baby elephant walk” – Henri Mancini](#) De dames staan af te zien. Walter en Jurgen rennen als kippen zonder kop heen en weer.)

Doek

Komische pantomime voor het doek

Muziek suggestie: [“Baby elephant walk” – Henri Mancini](#)

Walter en Jurgen meteen op voor het doek. Ze lopen als aanstaande vaders zenuwachtig over het podium.

Visueel worden de rechterkant, de linkerkant en het midden van het doek beschouwd als de deur van een verloskamer. Daar blijven Walter en Jurgen een paar keer staan luisteren. Bij geen geluid mimen ze teleurstelling en ongeduld.

Dan volgen de geluiden elkaar op.

Geluid: boreling weent in 't midden. Walter en Jurgen vertonen uitgelaten blijdschap. (Yes, yes, yes, yes! High five.)

Geluid: boreling weent aan linkerkant. Walter en Jurgen zijn weer superblij. (bv Jurgen springt in Walters armen)

Geluid: boreling aan rechterkant. Walter en Jurgen maken vreugdedansje.

Wensen elkaar proficiat. Omhelzen elkaar.

Geluid: boreling weent in 't midden. Walter en Jurgen kijken elkaar vragend kan.

Was dat daar? In 't midden? Dat kan toch niet? Die baby was er toch al?

Geluid: boreling weent aan linkerkant. Walter en Jurgen Luisteren onthutst aan linkerkant. Jurgen steekt vragend en voorzichtig vijf vingers op. Walter haalt bang de schouders op.

Geluid: boreling weent aan rechterkant. Walter en Jurgen kijken elkaar verschrikt aan. Af.

Doek open

Tableau vivant – “Hoera! 3 tweelingen!”

Muziek suggestie: “[Baby sitting boogie – Buzz Clifford](#)”

Suggestie: het decor is opgesmukt met ballonnen.

Walter en Jurgen zitten op een stoel met elk een babypop in de arm, ze geven de papfles.

Achter de vaders wiegen Marjolein en Fanny elk twee baby's in de armen.

Katrien herhaalt 4x onderstaande handelingen:

- *Papflesje halen in de keuken*
- *Gevoed kindje weghalen bij een vader*
- *Hongerige baby nemen bij een van de moeders*
- *Hongerige baby en vers papflesje aan vader geven.*

Hiermee doorgaan tot alle baby's een flesje gehad hebben.

EINDE